

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1955-1956.

SÉANCE DU 8 DÉCEMBRE 1955.

Rapport de la Commission de la Justice chargée d'examiner le projet de loi contenant le Budget du Ministère de la Justice pour l'exercice 1956.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1955-1956.

VERGADERING VAN 8 DECEMBER 1955.

Verslag van de Commissie van Justitie belast met het onderzoek van het wetsontwerp houdende de Begroting van het Ministerie van Justitie voor het dienstjaar 1956.

Présents : MM. ROLIN, président; ANCOT, BRIOT, CAMBY, CHOT, Mme CISELET, MM. CUSTERS, DELMOTTE, DERBAIX, DUTERNE, KLUYSKENS, LAGAE, LIGOT, NIHOUL, Mme VANDERVELDE, MM. VAN HEMELRIJCK et GEORGE, rapporteur.

MESDAMES, MESSIEURS,

EXAMEN FINANCIER DU BUDGET.

Les crédits proposés pour le budget du Ministère de la Justice pour l'exercice 1956 s'élèvent à 1.648.040.000 francs.

Les crédits alloués au budget de 1955 s'élèvent à 1.611.393.000 francs, auxquels viennent s'ajouter divers ajustements inscrits au feuillet de crédits supplémentaires de cet exercice, ajustements se soldant par une augmentation globale de 11.467.000 francs. (Sénat, Session de 1955-1956, documents n°s 6 et 8). A l'heure actuelle, les prévisions totales (crédits votés plus crédits supplémentaires sollicités) s'élèvent à 1.622.860.000 francs.

Les propositions de l'exercice 1956 accusent donc une augmentation de 25.180.000 francs par rapport à celles de l'exercice 1955.

Le tableau ci-dessous localise les différences, par administration et par nature de dépense.

R. A 5081.

Voir :

Document du Sénat :
5-VII (Session de 1955-1956) : Projet de loi.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

FINANCIËEL ONDERZOEK VAN DE BEGROTING.

De kredieten voor de begroting van het Ministerie van Justitie voor het dienstjaar 1956 belopen 1.648.040.000 frank.

De kredieten, uitgetrokken op de begroting voor 1955, bedragen 1.611.393.000 frank; hierbij komen verschillende aanpassingen die blijken uit het feuillet van bijkredieten voor dat dienstjaar, welke een globale verhoging met 11.467.000 frank tot gevolg hebben (Senaat, Zitting 1955-1956, Gedr. St. n^{rs} 6 en 8). Op dit ogenblik belopen de totale ramingen (goedgekeurde kredieten plus aangevraagde bijkredieten) 1.622.860.000 frank.

De voorstellen voor het dienstjaar 1956 wijzen dus een verhoging met 25.180.000 frank aan ten opzichte van het dienstjaar 1955.

Onderstaande tabel vermeldt de verschillen per bestuur en per soort van uitgave.

R. A 5081.

Zie :

Gedr. St. van de Senaat :
5-VII (Zitting 1955-1956) : Wetsontwerp.

(En milliers de francs. — In duizendtallen franken).

SERVICES — DIENSTEN	1955	1956	Différence — Verschil				Total	
			Chapitre I Hoofdstuk I		Chapitre II Hoofdstuk II	Chapitre III Hoofdstuk III		Chapitre IV Hoofdstuk IV
			Personnel Personeel	Matériel Materieel	Subventions Toelagen	Travaux (pour mém.) Werken (pro mem.)		Autres dépenses Andere uitgaven
Administration centrale. — <i>Hoofdbestuur</i>	76.846	90.945	+ 14.080	+ 11	+ 8	—	+ 14.099	
Administration des établissements pénitentiaires. — <i>Bestuur der strafinrichtingen</i>	273.673	280.446	+ 1.906	+ 1.877	—	+ 2.990	+ 6.773	
Office de la Protection de l'Enfance. — <i>Dienst voor Kinderbescherming</i>	134.945	146.659	+ 3.019	+ 972	+ 73	+ 7.650	+ 11.714	
Moniteur Belge. — <i>Belgisch Staatsblad</i>	33.382	38.359	+ 571	+ 4.406	—	—	+ 4.977	
Ecole de criminologie et de police scientifique. — <i>School voor criminologie en criminalistiek</i>	1.087	1.037	+ 9	— 39	—	—	— 30	
Sûreté de l'Etat. — <i>Veiligheid van de Staat</i>	56.152	36.258	— 9.672	— 10.222	—	—	— 19.894	
Total pour la Section I. — <i>Totaal voor Sectie I</i>	576.065	593.704	+ 9.913	— 2.995	+ 81	+ 10.340	+ 17.639	
Juridictions ordinaires. — <i>Gewone rechtsmachten</i>	612.827	616.115	+ 6.771	— 1.733	—	— 1.750	+ 3.288	
Justice militaire. — <i>Militair gerecht</i>	32.912	33.725	+ 563	+ 250	—	—	+ 813	
Police judiciaire. — <i>Gerechtelijke politie</i>	98.486	99.850	+ 1.519	— 155	—	—	+ 1.364	
Total pour la Section II. — <i>Totaal voor Sectie II</i>	744.225	749.690	+ 8.853	— 1.638	—	— 1.750	+ 5.465	
Section I. — <i>Sectie I</i>	576.065	593.704	+ 9.913	— 2.995	+ 81	10.640	+ 17.639	
Section II. — <i>Sectie II</i>	744.225	749.690	+ 8.853	— 1.638	—	— 1.750	+ 5.465	
Section III. — <i>Sectie III</i>	302.570	304.646	+ 2.076	—	—	—	+ 2.076	
Total pour le budget du Ministère de la Justice. — <i>Totaal voor de begroting van het Ministerie van Justitie</i>	1.622.830	1.648.040	+ 20.842	— 4.633	+ 81	+ 8.890	+ 25.189	

On remarquera :

— L'augmentation de 20.842.000 francs qui affecte les dépenses de personnel et qui est due, à concurrence de 6.600.000 francs, au doublement du pécule de vacances.

— La diminution apparente de 4.633.000 francs des dépenses de matériel, résultant en fait de la suppression d'un crédit de 10.500.000 francs figurant en charge temporaire au budget de 1955, compensée par une augmentation effective de 5.867.000 francs.

— L'augmentation de 81.000 francs du Chapitre II — Subventions.

— L'augmentation de 8.890.000 francs du chapitre IV — Autres dépenses, qui provient d'une augmentation de 10.640.000 francs du crédit relatif à l'entretien des détenus et des enfants de justice, compensée par une légère réduction (1.750.000 fr.) du crédit des frais de justice.

Nous analyserons ci-dessous, par administration, les principales différences.

SECTION I. — MINISTERE DE LA JUSTICE PROPREMENT DIT.

Administration centrale.

Le crédit de l'administration centrale augmente de 14.099.000 francs.

Cette augmentation apparaît à concurrence de 14.080.000 francs au chapitre I, § 1, qui est relatif aux dépenses de personnel.

En sa majeure partie, elle est l'effet d'un simple transfert, une somme de 9.520.000, qui couvre les rémunérations du personnel administratif central de la Sûreté de l'Etat, ayant été transférée de l'article 3-6 à l'article 3-1.

Les principales augmentations sont constituées par :

1° Le projet de réforme du cadre central de l'office de la protection de l'enfance : 900.000 francs.

2° Le doublement du pécule de vacances : 663.000 francs.

3° L'extension donnée au service de photocopie, qui travaille actuellement pour les greffes et les parquets, pour le Ministère des Finances en matière fiscale et qui devra plus spécialement en 1956, reconstituer les registres de l'état civil endommagés ou détruits dans les cantons d'Eupen, Malmédy et St-Vith.

Le crédit ancien de ce service à l'article 17-1 accuse une réduction de 900.000 francs mais ses dépenses de personnel sont inscrites cette année aux articles 3-1 et 7-1 et y représentent une dépense de 2.560.000 francs soit une augmentation nette de 1.660.000 francs.

4° L'inscription à l'article 8-1 du crédit destiné à l'équipement d'un réfectoire à l'usage du personnel administratif et judiciaire, se traduisant par une augmentation de 1.250.000 francs.

Aan te stippen valt :

— De verhoging met 20.842.000 frank van de personeelsuitgaven die, ten belope van 6.600.000 frank, te wijten is aan de verdubbeling van het verlofgeld.

— De schijnbare vermindering met 4.633.000 frank van de uitgaven voor materiële behoeften, in feite het gevolg van het schrappen van een krediet van 10.500.000 frank dat als tijdelijke last voorkwam op de begroting voor 1955; de vermindering wordt echter gecompenseerd door een werkelijke verhoging met 5.867.000 frank.

— De verhoging met 81.000 frank van Hoofdstuk II — Toelagen.

— De verhoging met 8.890.000 frank van Hoofdstuk IV — Andere uitgaven, voortspruitende uit een verhoging met 10.640.000 frank van het krediet voor onderhoud van de gedetineerden en van de justitie-kinderen, gecompenseerd door een lichte vermindering (1.750.000 fr.) van het krediet voor gerechtskosten.

Wij zullen nu per bestuur de voornaamste verschillen ontleden.

SECTIE I. — EIGENLIJK MINISTERIE VAN JUSTITIE.

Hoofdbestuur.

Het krediet voor het hoofdbestuur stijgt met 14.099.000 frank.

Die verhoging komt ten belope van 14.080.000 fr. tot uiting in Hoofdstuk I, § 1, dat betrekking heeft op de personeelsuitgaven.

Zij is hoofdzakelijk het gevolg hiervan dat een som van 9.520.000 frank, tot dekking van de wedden van het personeel van het hoofdbestuur van de Veiligheid van de Staat, eenvoudig overgeschreven werd van artikel 3-6 naar artikel 3-1.

De voornaamste verhogingen zijn te wijten aan :

1° Het ontwerp tot hervorming van het centrale kader van de dienst voor kinderbescherming : 900.000 frank;

2° De verdubbeling van het verlofgeld : 663.000 fr.;

3° De uitbreiding van de fotocopiëdienst, die thans werkt voor de griffies en de parketten, alsook voor het Ministerie van Financiën in belastingzaken, en die, inzonderheid in 1956, de registers van de burgerlijke stand, welke beschadigd of vernietigd werden in de kantons Eupen, Malmédy en Sankt-Vith, weder zal moeten samenstellen.

Het krediet voor die dienst op artikel 17-1 is met 900.000 frank verminderd, maar de personeelsuitgaven zijn dit jaar uitgetrokken op de artikelen 3-1 en 7-1 en vertegenwoordigen er een uitgave van 2.560.000 frank, d. i. een nettoverhoging met 1.660.000 frank.

4° De uittrekking op artikel 8-1 van het krediet voor de uitrusting van een eetzaal ten gebruike van het administratief en gerechtelijk personeel, wat een verhoging met 1.250.000 frank met zich brengt.

5° La majoration des dépenses exceptionnelles par l'inscription à l'article 18-1 d'un crédit de 1.500.000 destiné au renouvellement de la centrale téléphonique, d'où augmentation par rapport à 1955 de 967.000 francs.

Ces augmentations sont légèrement compensées par des ajustements divers, se soldant par une diminution de 861.000 francs.

Administration des établissements pénitentiaires.

Les crédits de cette administration augmentent de 6.773.000 francs.

Parmi les dépenses de personnel, on note l'inscription d'une somme de 2.500.000 francs en vue des recrutements dans la limite des cadres, tandis qu'une dépense nouvelle de 1.578.000 francs est inscrite pour le doublement du pécule de vacances.

Par suite de la régression des effectifs en fonction au moment de l'établissement du budget, l'augmentation totale des dépenses de personnel ne s'élève cependant qu'à 1.906.000 francs.

Notons des augmentations diverses aux dépenses de matériel, justifiées aux articles 10-2, 12-4, 12-5, 13, 15 et 18 et réalisant une augmentation totale de 1.877.000 francs.

Notons enfin une augmentation de 2.990.000 francs des dépenses destinées à l'entretien des détenus et justifiée principalement par la révision du prix de la journée d'entretien dans l'établissement de Wortel et le relèvement de la somme journalière prévue pour la nourriture.

Office de la Protection de l'Enfance.

Les dépenses de cette administration augmentent de 11.714.000 francs.

Dépenses de personnel :

Le projet prévoit : 1.000.000 de francs pour les recrutements du personnel des établissements;

550.000 francs pour les recrutements de délégués permanents à la protection de l'enfance, destinés aux juridictions de l'enfance;

2.000.000 de francs pour la réforme structurelle des cadres;

411.000 francs pour le doublement du pécule de vacances.

Ces augmentations sont en partie compensées par des réductions diverses s'élevant à 942.000 francs. L'augmentation des dépenses de personnel qui en résulte s'élève à 3.019.000 francs.

Les dépenses de matériel, par suite d'ajustements divers, résultant notamment de la mise en service du nouvel établissement de Wauthier-Braine augmentent de 972.000 francs. Une augmentation de 1.850.000 francs est prévue principalement pour l'amélioration du régime alimentaire dans les établissements de l'Etat, tandis qu'une dépense supplémen-

5° De verhoging van de uitzonderingsuitgaven door uittrekking op artikel 18-1 van een krediet van 1.500.000 frank voor de vernieuwing van de telefooncentrale, waaruit een vermeerdering met 967.000 fr. voortvloeit tegenover 1955.

Deze verhogingen worden enigszins gecompenseerd door verscheidene aanpassingen, die te zamen een vermindering van 861.000 frank opleveren.

Bestuur der strafinrichtingen.

De kredieten voor dit bestuur liggen 6.773.000 fr. hoger dan verleden jaar.

Bij de personeelsuitgaven komt een bedrag van 2.500.000 frank voor met het oog op indienstneming van personeel binnen de kaders, terwijl in een nieuwe uitgave van 1.578.000 frank is voorzien voor de verdubbeling van het verlofgeld.

Ingevolge de inkrimping van het personeel dat bij de voorbereiding van de begroting in dienst was, bedraagt de totale verhoging van de personeelsuitgaven evenwel slechts 1.906.000 frank.

Verder is er een verhoging van allerlei uitgaven voor materieel, die verantwoord worden onder de artikelen 10-2, 12-4, 12-5, 13, 15 en 18, en die een totale vermeerdering van 1.877.000 frank teweegbrengen.

Ten slotte wijzen wij op een verhoging met 2.990.000 frank van de uitgaven voor het onderhoud van de gedetineerden, die hoofdzakelijk voortvloeit uit de herziening van de prijs per dag onderhoud in de inrichting te Wortel, en van de verhoging van het daggeld voor het voedsel.

Dienst voor Kinderbescherming.

De uitgaven voor deze dienst zijn met 11.714.000 fr. gestegen.

Personeelsuitgaven :

Het ontwerp bevat : 1.000.000 frank voor de indiensttreding van personeel voor de inrichtingen;

550.000 frank voor de aanstelling van vaste afgevaardigden ter kinderbescherming die aan de kindergerechten zullen worden toegevoegd;

2.000.000 frank voor de structurele hervorming van de kaders;

411.000 frank voor de verdubbeling van het verlofgeld.

Deze verhogingen worden gedeeltelijk gecompenseerd door allerlei verminderingen ten belope van 942.000 frank. De verhoging van de personeelsuitgaven, die daaruit voortvloeit, bedraagt 3.019.000 fr.

De uitgaven voor materieel zijn, als gevolg van verscheidene aanpassingen en met name de ingebruikneming van een nieuwe inrichting te Woutersbrakel, met 972.000 frank gestegen. Er is een verhoging met 1.850.000 frank gevraagd, hoofdzakelijk voor de verbetering van de voeding in de Rijksinrichtingen, terwijl een aanvullende uitgave van 5.800.000 frank

taire de 5.800.000 francs est destinée au relèvement du taux de la journée d'entretien pour les enfants placés en dehors de ces établissements.

Moniteur.

Augmentation de 4.977.000 francs.

Les dépenses de personnel augmentent de 571.000 francs. Mentionnons la prévision de 200.000 francs pour des recrutements dans la limite des cadres et celle de 212.000 francs pour le doublement du pécule de vacances. L'augmentation principale figure aux « dépenses exceptionnelles » où un crédit de 4.360.000 francs est inscrit, dont 1.000.000 de francs comme première tranche d'un projet de renouvellement du matériel, qui nécessitera une dépense de 16.000.000 de francs étalée sur quatre exercices.

Sûreté de l'Etat.

Les crédits de cette administration apparaissent avec une réduction de 19.894.000 francs.

Notons cependant le transfert d'un crédit de 9.520.000 francs à l'article 3-1 (administration centrale) et la suppression du crédit de 10.500.000 francs inscrit en 1955 à l'article 19-1 en charge temporaire par la voie des crédits supplémentaires.

Compte tenu de l'inscription de 174.000 francs pour le doublement du pécule de vacances et la majoration de 325.000 francs du crédit relatif aux dépenses de sûreté, porté ainsi au niveau des années antérieures, il en résulte pour solde une réduction de 373.000 francs de dépenses autres de cette administration.

SECTION II. — ORDRE JUDICIAIRE.

A. — Juridictions ordinaires.

Augmentation de 3.288.000 francs.

Les dépenses de personnel des juridictions ordinaires augmentent de 6.771.000 francs.

Le doublement du pécule de vacances constitue une dépense nouvelle de 2.744.000 francs, tandis qu'une majoration de 2.000.000 résulte du fait que la somme déduite pour places vacantes s'est élevée en définitive à 5.500.000 francs en 1955 et n'a été provisoirement évaluée qu'à 3.500.000 francs pour 1956. Le solde de l'augmentation résulte de l'incidence des augmentations des traitements par suite d'ancienneté et des mutations normales envisagées.

Les autres dépenses se soldent par une réduction de 3.483.000 francs dont 1.733.000 francs répartis sur les dépenses de matériel et 1.750.000 francs à charge du crédit des frais de justice. Ce crédit avait été majoré de 3.500.000 francs en 1955, par la voie des crédits supplémentaires, en vue de résorber un déficit qui s'était progressivement constitué durant les exercices

bestemd is voor de verhoging van de prijs per dag onderhoud van de kinderen, die buiten die inrichtingen zijn geplaatst.

Staatsblad.

Verhoging met 4.977.000 frank.

De personeelsuitgaven stijgen met 571.000 frank. Wij vermelden een bedrag van 200.000 frank voor indienstneming binnen de kaders en een bedrag van 212.000 frank voor de verdubbeling van het verlofgeld. De voornaamste verhoging komt voor onder de « uitzonderingsuitgaven », waar een krediet is uitgetrokken van 4.360.000 frank, waarvan 4.000.000 fr. is bestemd voor het eerste deel van een plan tot vernieuwing van het materieel, dat, over vier dienstjaren gespreid, 16.000.000 frank zal kosten.

Veiligheid van de Staat.

De kredieten voor deze dienst geven een vermindering met 19.894.000 frank te zien.

Er zij echter gewezen op de overschrijving van een krediet van 9.520.000 frank naar artikel 3-1 (hoofdbestuur), en op de schrapping van een krediet van 10.500.000 frank, dat in 1955, langs de weg van de bijkredieten, tijdelijk op artikel 19-1 was uitgetrokken.

Houdt men rekening met een krediet van 174.000 frank voor de verdubbeling van het verlofgeld en met de 325.000 frank bedragende verhoging van het krediet voor de veiligheidsuitgaven dat aldus opnieuw op het peil van de vorige jaren wordt gebracht, dan verkrijgt men ten slotte een vermindering met 373.000 frank van de andere uitgaven van die dienst.

SECTIE II. — RECHTERLIJKE MACHT.

A. — Gewone rechtscolleges.

Verhoging met 3.288.000 frank.

De uitgaven voor het personeel van de gewone rechtscolleges stijgen met 6.771.000 frank.

De verdubbeling van het verlofgeld vormt een nieuwe uitgave van 2.744.000 frank, terwijl een vermeerdering met 2 miljoen hieruit voortvloeit dat het in mindering gebrachte bedrag voor openstaande betrekkingen in 1955, ten slotte 5.500.000 frank beliep en, voor 1956, voorlopig slechts op 3.500.000 frank is geraamd. Het overige moet worden toegeschreven aan weddeverhogingen wegens anciënniteit en voorgenomen normale mutaties.

De andere uitgaven liggen in totaal 3.483.000 frank lager dan verleden jaar : 1.733.000 frank op de verschillende uitgaven voor materieel en 1.750.000 frank ten laste van het krediet voor de gerechtskosten. Dit krediet was in 1955 opgevoerd met 3.500.000 frank, bij wege van de bijkredieten, met het oog op het aanvullen van een tekort dat geleidelijk was ontstaan tij-

antérieurs. En 1956, cette majoration est ramenée à 1.750.000, d'où réduction apparente du même montant.

B. — Justice militaire.

Augmentation de 813.000 francs.

Les dépenses de personnel augmentent de 563.000 francs, dont 194.000 francs relatifs au doublement du pécule de vacances et 220.000 francs relatifs à la rémunération de 2 greffiers adjoints nouvellement recrutés.

Les dépenses de matériel augmentent de 250.000 francs.

C. — Police judiciaire.

Augmentation de 1.364.000 francs.

Les dépenses de personnel augmentent de 1.519.000 francs, dont 622.000 relatifs au doublement du pécule de vacances et le solde destiné aux promotions dans la limite des cadres.

SECTION III. — CULTES.

Augmentation de 2.076.000 francs.

Ici encore, la réduction pour vacances de places n'a été provisoirement évaluée qu'à 6.500.000 francs, contre 8.500.000 francs en 1955, d'où augmentation apparente de 2.000.000 de francs.

**

A l'occasion de la discussion du Budget de la Justice, votre Commission a accoutumé de mettre en lumière certains problèmes actuels qui requièrent une vigilante attention. Elle en a choisi trois qui ont un fond commun d'humanité en ce qu'ils mettent en cause la liberté individuelle : la protection de l'enfance, la réforme de la loi de défense sociale et l'action de la sûreté de l'Etat.

I. La protection de l'enfance.

Il est des traditions heureuses, il en est d'autres qui se perpétuent dans l'amertume. La législation relative à la protection de l'enfance, bien que vieille de près d'un demi-siècle, est toujours dans la période critique de tâtonnements et d'essais, d'évolution et de transformation. Chaque année, votre Commission est contrainte d'en surveiller l'application et d'envisager les mesures susceptibles de l'améliorer.

Le rapport du budget de l'année 1950 met déjà l'accent :

1° Sur la nécessité d'améliorer les établissements d'éducation de l'Etat; il rappelle les détériorations dues à la guerre : occupation de certains d'entre eux, dommages de guerre importants, épuisement des

dens de vorige dienstjaren. In 1956 wordt die vermeerdering op 1.750.000 frank teruggebracht, vandaar de schijnbare vermindering met hetzelfde bedrag.

B. — Militair gerecht.

Vermeerdering met 813.000 frank.

De personeelsuitgaven stijgen met 563.000 frank, waarvan 194.000 frank voor de verdubbeling van het verlofgeld en 220.000 frank voor de bezoldiging van twee nieuw aangenomen adjunct-griffiers.

De uitgaven voor materiële behoeften zijn met 250.000 frank verhoogd.

C. — Gerechtelijke politie.

Vermeerdering met 1.364.000 frank.

De personeelsuitgaven stijgen met 1.519.000 frank, waarvan 622.000 frank voor de verdubbeling van het verlofgeld en het saldo voor de bevorderingen binnen het kader.

SECTIE III. — EREDIENSTEN.

Vermeerdering met 2.076.000 frank.

Hier ook is de vermindering wegens vacatures voorlopig slechts op 6.500.000 frank geraamd tegen 8.500.000 frank in 1955, vandaar een schijnbare vermeerdering met 2.000.000 frank.

**

Naar aanleiding van de bespreking van de Begroting van Justitie, heeft uw Commissie de gewoonte aangenomen bepaalde actuele problemen in het licht te stellen, die tot verscherpte waakzaamheid nopen. Zij heeft er nu drie uitgekozen, die op een gemeenschappelijke menselijke grondslag berusten, doordat zij de persoonlijke vrijheid aanraken : de kinderbescherming, de hervorming van de wet op het sociaal verweer en de actie van de Veiligheid van de Staat.

I. De kinderbescherming.

Er zijn gelukkige tradities, maar er zijn er ook die tot bitterheid stemmen. De wetgeving op de kinderbescherming, hoewel nagenoeg een halve eeuw oud, bevindt zich nog altijd in de kritische periode van weifeling, proefneming, evolutie en verandering. Elk jaar weer is uw Commissie gedwongen de toepassing na te gaan en verbeteringsmaatregelen onder de ogen te zien.

Het verslag over de begroting voor het dienstjaar 1950 beklemt oet reeds :

1° De noodzakelijkheid om de Rijksopvoedingsgestichten te verbeteren; het wijst op het verval gedurende de oorlog : de bezetting van sommige gestichten, de geweldige oorlogsschade, de afwezigheid van

stocks, vétusté du mobilier et du matériel; il recommande instamment d'équiper les ateliers d'enseignement professionnel d'un matériel moderne, analogue à celui que dans l'industrie, le jeune ouvrier trouvera à sa sortie;

2° Il insiste sur le fait que « le traitement des jeunes inadaptes requiert du personnel des connaissances et un doigté à la hauteur des sciences psychologiques et pédagogiques ». L'administration avait demandé un crédit de près d'un million et demi pour faire appel au concours de spécialistes qualifiés, ce crédit fut refusé en raison des restrictions budgétaires de l'époque. Les rapports de 1951 et 1952 publient des statistiques relatives au nombre de mineurs placés dans les différents régimes, au résultat général des mesures prises à l'égard des mineurs et à la proportion des réintégrations. Le rapport de 1955 exprime l'indignation de la Commission devant le scandale de Saint-Hubert et s'attache particulièrement au problème posé par la formation des éducateurs, les méthodes de fonctionnement des établissements et la vétusté des bâtiments.

Depuis lors, Monsieur le Ministre a installé une commission chargée spécialement de la revision de la législation de l'enfance; la revision portera sur l'organisation d'une action préventive, permettant de dépister les mineurs dont la santé physique ou morale serait en danger et dont les parents ont besoin d'assistance en vue de l'éducation et de la formation des enfants. La loi sur la préservation morale de la jeunesse et la loi sur les représentations cinématographiques compléteront cette action.

Le juge des enfants se verra attribuer une compétence nouvelle; limitée actuellement au domaine repressif, cette compétence s'étendra aux mesures de protection proprement dites qui pourront être prises sans qu'il y ait infraction; il sera ainsi permis d'attaquer le mal à la racine.

La nécessité d'un examen médico-pédagogique avant toute mesure de placement sera reconnue; primauté sera donnée au foyer familial et à défaut, au placement familial.

Des réalisations ont été accomplies et notamment :

1° L'augmentation du taux d'entretien dans les établissements d'éducation de l'Etat;

2° L'humanisation du climat dans lequel vivent les enfants délinquants.

Monsieur le Ministre de l'Instruction Publique a mis à la disposition du Département de la Justice un spécialiste ayant le diplôme d'instituteur, qui a reçu en Belgique et à l'étranger une formation particulière.

3° La suppression des établissements d'éducation de l'Etat à Saint-Hubert et Bruges. Pour les garçons, un nouvel établissement basé sur le système pavillonnaire est en voie de construction à Wauthier-Braine. Un autre du même genre sera édifié pour les filles, dans les environs de Bruges. On y mettra en application un système d'éducation basé sur la confiance, la compréhension mutuelle et le respect de la personnalité.

voorraden, de ouderdom van meubelen en materieel; het beveelt nadrukkelijk aan om de werkplaatsen voor vakonderwijs van modern materieel te voorzien, zoals de jonge arbeider er achteraf in de nijverheid zal aantreffen;

2° De omstandigheid dat « de behandeling van de jonge asocialen, van het personeel een kennis en vaardigheid eist die psychologisch en paedagogisch gegrond zijn ». De administratie had een krediet van nagenoeg anderhalf miljoen gevraagd om een beroep te kunnen doen op geschoolde krachten, maar dit krediet werd haar geweigerd op grond van de nagestreefde begrotingsinkrimpingen. De verslagen voor 1951 en 1952 bevatten statistische gegevens over het aantal minderjarigen die onder de verschillende stelsels zijn geplaatst, over het algemene resultaat van de ten aanzien van de minderjarigen genomen maatregelen en het percentage wederopgenomenen. Het verslag voor 1955 geeft uiting aan de verontwaardiging van de Commissie over het schandaal van St-Hubert en gaat nader in op het vraagstuk van de opleiding der opvoeders, de werkwijze van de gestichten en de ouderdom van de gebouwen.

Inmiddels heeft de Minister een commissie geïnstalleerd die bijzonder is belast met de herziening van de wetgeving op de kinderbescherming; deze herziening zal gericht zijn op een preventieve actie, namelijk het opsporen van minderjarigen wier lichamelijke of zedelijke gezondheid in gevaar is en wier ouders bijstand nodig hebben om de kinderen op te voeden en te vormen. De wet tot zedelijke bescherming van de jeugd en die op de bioscoopvoorstellingen zullen die actie aanvullen.

De kinderrechter zal een nieuwe bevoegdheid toegevoegd krijgen; terwijl hij thans alleen kan straffen, zal hij in het vervolg ook eigenlijke beschermingsmaatregelen kunnen treffen, zonder dat een misdrijf is gepleegd en aldus zal men het kwaad in zijn wortel kunnen aantasten.

De noodzakelijkheid zal worden erkend om een geneeskundig-paedagogisch onderzoek in te stellen voordat aan plaatsing wordt gedacht; de voorkeur zal gaan naar de huiselijke haard en, bij gebreke daarvan, naar uitbesteding in een gezin.

Enkele resultaten konden bereikt worden, zoals :

1° De verhoging van de prijs per dag onderhoud in de Rijksopvoedingsgestichten;

2° Het scheppen van menswaardige levensomstandigheden voor de misdadige kinderen.

De Minister van Openbaar Onderwijs heeft een specialist ter beschikking van het Departement van Justitie gesteld, die houder is van het diploma van onderwijzer en een bijzondere opleiding heeft genoten in België en in het buitenland.

3° De afschaffing van de Rijksopvoedingsgestichten te Saint-Hubert en Brugge. Voor de jongens is een nieuwe inrichting volgens het paviljoenstelsel in aanbouw te Woutersbrakel. Een soortgelijke inrichting voor meisjes zal in de omtrek van Brugge worden opgetrokken. Hier zal het opvoedingsstelsel gegrond zijn op vertrouwen, wederzijds begrijpen en eerbied voor de persoonlijkheid.

4° 10 éducateurs « nouveau style » ont été recrutés. Tous ont le diplôme d'instituteur ou un diplôme de valeur égale et grâce à leur spécialisation, jouiront d'un traitement supérieur. Les éducateurs anciens reçoivent des cours de formation professionnelle à l'issue desquels leurs rémunérations pourront être majorées. Formons l'espoir qu'après cet effort, les résultats obtenus seront plus réconfortants que ceux consignés aux tableaux publiés en annexe.

Il convient de prévoir à bref délai la revision du chapitre premier de la loi qui concerne la déchéance paternelle. Sans doute est-ce là surtout que devra s'exercer l'action préventive avec le concours des autorités communales, des instituteurs et des commissions d'assistance publique. Ce chapitre premier devrait être revu en entier. L'intervention du conseil de famille s'avère désastreuse — surtout quand les parents sont séparés de fait — pour désigner le pro-tuteur de l'enfant.

Ici sont apparues les mille difficultés du placement familial qui n'a de fondement que la bonne volonté.

Il faudra aussi s'inspirer de l'enseignement de l'étranger. Certains pays ont préféré au juge unique, juriste spécialisé, un tribunal collégial où siègent en outre des techniciens, médecins et pédagogues. C'est le système pratiqué en France depuis 1945, en Allemagne, en Angleterre, dans les pays scandinaves, en Italie et dans quelques Etats des U.S.A.

En général, se manifeste la tendance à instituer une juridiction essentiellement paternelle dont le but est moins de punir que de rechercher les meilleurs moyens d'assister et d'éduquer les enfants. Le formalisme est écarté. Cette juridiction siège sans publicité, ailleurs qu'au palais de justice. Elle ne prend que des mesures provisoires toujours susceptibles de revision.

Ainsi se substituent aux tribunaux pour enfants, de véritables conseils de protection de l'enfant.

Partout on envisage les mêmes mesures de placement, la liberté surveillée, la probation. Tâche délicate entre toutes, le contrôle probatoire exige l'intervention de spécialistes à l'esprit souple et ouvert et au cœur généreux. Il faut se garder avant tout de confier ce soin à des esprits bornés qui tournent en rond dans un cercle étroit d'interprétations personnelles, sans le moindre fondement réel.

Ainsi que l'écrit Marc Ancel, conseiller à la cour de cassation de France : « On a parlé d'abord d'enfance coupable, d'enfance délinquante, d'enfance abandonnée ou inadaptée, et après avoir essayé de soustraire l'enfant au droit pénal puis à la Justice répressive, on cherche à le soustraire au droit et à la Justice tout court.

» On tend donc à sortir du cadre juridique et des institutions judiciaires pour enlever l'enfant au juge, même spécialisé comme on s'est efforcé de l'enlever au personnel pénitentiaire ».

4° 10 opvoeders van « de nieuwe stijl » werden aangenomen. Allen bezitten het onderwijzersdiploma of een gelijkwaardig diploma en dank zij hun specialisatie zullen zij een hogere wedde genieten. De oude opvoeders ontvangen een beroepsopleiding, waarna hun bezoldiging verhoogd zal kunnen worden. Het is te hopen, dat de resultaten van die inspanning bemoeidigender zullen zijn dan die welke blijken uit de als bijlage gepubliceerde tabellen.

Het is nodig zeer binnenkort te zorgen voor de herziening van Hoofdstuk I van de wet op de ontzetting uit de ouderlijke macht. Op dit gebied vooral zal preventief moeten opgetreden worden met de medewerking van de gemeentelijke overheden, de onderwijzers en de commissies van openbare onderstand. Dit eerste hoofdstuk zou geheel en al herzien moeten worden. De bemoeiing van de familierraad bij het aanwijzen van de toeziende voogd van het kind blijkt rampspoedig te zijn, vooral wanneer de ouders feitelijk gescheiden zijn.

Hier zijn de ontelbare moeilijkheden, welke het plaatsen in een gezin oplevert, aan het licht getreden, want dit stelsel steunt alleen op de goede wil.

Er zou ook rekening moeten worden gehouden met de ervaring van het buitenland. Sommige landen hebben, boven de alleenrechter, die een gespecialiseerd jurist is, de voorkeur gegeven aan een rechterscollege aangevuld met technici, geneesheren en opvoeders. Dit is het stelsel dat sedert 1945 in Frankrijk wordt toegepast, alsook in Duitsland, in England, in de Scandinavische landen, in Italië en in enkele Staten van de U.S.A.

Over het algemeen bestaat er een strekking om een hoofdzakelijk vaderlijke jurisdictie in te stellen, waarvan het doel minder is de kinderen te straffen dan wel de beste middelen te zoeken om hen bij te staan en op te voeden. Het formalisme wordt geweerd. Dit rechtscollege zetelt zonder openbaarheid, elders dan in het Justitiepaleis. Het treft slechts voorlopige, en steeds voor herziening vatbare maatregelen.

Aldus worden de kinderrechtbanken vervangen door ware kinderbeschermingsraden.

Overal beveelt men dezelfde maatregelen van plaatsing, van vrijheid onder toezicht en van probatie aan. De probatie-contrôle is een zeer delicate taak, die alleen te vervullen is door specialisten met een soepele, open geest en met een edelmoedig hart. En die zorg mag vooral niet opgedragen worden aan ongeestige personen, die opgesloten zitten binnen de enge kring van hun persoonlijke interpretaties welke elke reële grondslag missen.

Zoals Marc Ancel, raadsheer bij het Franse Hof van Cassatie, schrijft : « Men heeft eerst gesproken van schuldige jeugd, van misdadige jeugd, van verlaten of asociale jeugd, en na te hebben getracht het kind aan het strafrecht, dan aan het strafgerecht te onttrekken, poogt men het thans aan het recht en aan het gerecht zonder meer te onttrekken.

» Men tracht dus buiten het kader van het recht en van de rechterlijke instellingen te treden om het kind aan de zelfs gespecialiseerde rechter, te ontrukken, zoals men geprobeerd heeft het aan het gevangenispersoneel te ontrukken ».

Ce qui prévaut partout, c'est non seulement l'idée de protection mais aussi celle de prévention, de prophylaxie criminelle. C'est dans cette direction que nous devons certainement nous orienter en prenant toutes précautions utiles pour éviter l'arbitraire.

En attendant, une expérience se poursuit chez nous, depuis des années, de rééducation progressive de certaines catégories d'adolescents délinquants dans les hômes de semi-liberté.

Lorsque le régime de l'internat a déjà porté des fruits, et que le mineur semble s'être amendé, il est utile de prévoir une transition entre cette discipline sévère et le retour à la liberté et au milieu familial souvent pernicieux.

Le mineur travaille au dehors, il se confond avec les autres apprentis, les autres ouvriers, sa vie quotidienne est faite des mêmes incidents qui affectent celle de l'homme libre et le soir il rentre au hôme où il trouve des éducateurs attentifs à son comportement et à son caractère.

La viabilité et le succès de ces homes sont subordonnés à des conditions de fait particulières :

1° Sélection minutieuse des éléments qui peuvent y être admis;

2° Valeur morale du personnel depuis le directeur jusqu'à la monitrice ou au moniteur;

3° Choix sévère des loisirs à l'intérieur comme à l'extérieur;

4° Choix d'un travail correspondant au goût des enfants et à leur aptitude;

5° Rémunération égale à celle des travailleurs libres à qualité égale;

6° Tenue parfaite du home, création d'un esprit familial et d'une ambiance accueillante.

Un récent congrès de l'Union nationale des associations françaises de sauvegarde de la jeunesse recommandait la généralisation de ces établissements, où l'initiative privée permet d'atteindre à des résultats inespérés.

La statistique de certains de ces hômes est impressionnante quant aux possibilités de relèvement et d'adaptation.

C'est une œuvre à poursuivre avec opiniâtreté.

Mais pour cela nous devons prévoir des ressources. Obsédé par les problèmes économiques nous perdons de vue que la santé morale de la jeunesse, armature du monde de demain, vaut bien quelques sacrifices financiers. Ce ne sont pas seulement les biens matériels qui font la grandeur d'une nation, ce sont surtout les valeurs qu'elle cultive dans le domaine de l'esprit.

II. La loi de défense sociale.

Si la protection et l'éducation de l'enfance abandonnée ou délinquante sont l'un des soucis constants de la Commission, il en est un autre, non moins préoccupant, c'est celui de l'application de la loi de défense sociale du 9 avril 1930; les deux questions peuvent se jumeler, car, dans l'un et l'autre cas, il s'agit de cerveaux fragiles et d'âmes à la dérive.

Wat overal op de voorgrond treedt is niet alleen het streven om te beschermen tegen misdaden, maar ook om misdaden te voorkomen. Het is zeker in die richting dat wij ons heil moeten zoeken, zonder de deur open te laten voor willekeur.

Inmiddels is hier te lande sedert jaren een proefneming aan de gang om bepaalde groepen van misdadige jongelingen in helf-vrije tehuizen geleidelijk aan een nieuwe opvoeding te geven.

Wanneer het internaatstelsel reeds vruchten heeft afgeworpen en de minderjarige zich gebeterd schijnt te hebben, is het goed voor een overgang te zorgen tussen deze strenge tucht en de terugkeer tot de vrijheid en het vaak verderfelijke gezinsmilieu.

De minderjarige gaat uit werken, samen met andere leerlingen en arbeiders, zodat zijn dagelijks leven verloopt als dat van een vrije mens en 's avonds keert hij terug naar het tehuis, waar hij opvoeders vindt die zijn houding en zijn karakter aandachtig gadeslaan.

Het voortbestaan en het succes van die tehuizen hangen af van bijzondere feitelijke omstandigheden :

1° Een nauwkeurige schifting van de elementen die er kunnen opgenomen worden;

2° De morele waarde van het personeel, van de directeur tot de monitrice of de monitor toe;

3° De strenge keuze van de ontspanning zowel binnen als buitenshuis;

4° De keuze van een werk dat aan de smaak en de aanleg van de kinderen beantwoordt;

5° Het zelfde loon als dat van de vrije arbeiders bij gelijkwaardige arbeid;

6° De degelijke inrichting van het tehuis, schepping van een familiegeest en een aantrekkelijke sfeer.

Een recent congres van de « Union nationale des associations françaises de sauvegarde de la jeunesse » heeft aangedrongen op veralgemening van die gestichten, waar met het privaat initiatief onverhoopte resultaten kunnen worden bereikt.

De statistiek van sommige van die tehuizen is indrukwekkend wat de mogelijkheden van zedelijke verheffing en aanpassing betreft.

Dit werk moet hardnekkig worden doorgezet.

Maar daarvoor moeten wij middelen uittrekken. Wij staren ons blind op de economische problemen en verliezen daarbij uit het oog dat de morele gezondheid van de jeugd, waarop de wereld van morgen berust, wel enkele financiële offers waard is. De grootheid van een natie ligt niet alleen in haar stoffelijke goederen, maar vooral in de waarden die ze weet aan te kweken op het gebied van de geest.

II. De wet op het sociaal verweer.

Al is de bescherming en de opvoeding van de verlaten of misdadige jeugd een voorwerp van aanhoudende zorg voor de Commissie, toch bestaat er nog een ander, niet minder dringend, probleem, namelijk de toepassing van de wet van 9 April 1930 op het sociaal verweer. De twee vraagstukken kunnen worden gekoppeld, want in beide gevallen gaat het om zwakke hersens en stuurloze zielen.

La loi du 9 avril 1930 a déçu ses promoteurs, elle déçoit tous ceux qui participent à son exécution.

Il convient d'en rappeler la genèse, d'en évoquer les motifs, d'en exposer sommairement les résultats et d'énoncer enfin le problème à résoudre dans un délai qui ne peut être différé.

Tout le XIXe siècle a vécu sous l'empire d'un droit pénal fondé sur la conception métaphysique de l'homme abstrait taillé dans la même trame sous toutes les latitudes, doué de raison, et responsable de ses actions, grâce à son libre-arbitre.

Notre code de 1867 est un catalogue des infractions et des peines, celles-ci proportionnées à la gravité de celles-là et applicables à tout individu régulièrement jugé selon des règles préétablies, entourées de garanties minutieuses assurant le respect du droit et de la justice. L'internement ne pouvait être appliqué qu'aux déments irresponsables sous certaines formes, destinées à prévenir les coupables atteintes à la liberté.

Dès la fin du siècle, sous la pression de l'école positiviste et de son déterminisme, les cadres rigides de cette conception classique se mirent à craquer, l'homme abstrait prit figure de robot sans vie et la personne du délinquant envahit toute notre justice pénale, dans sa diversité infinie, avec ses tares et ses complexes. Le droit fit de jour en jour la place plus grande aux sciences nouvelles : anthropologie, sociologie, psychiatrie, et, à côté du juge, se leva le médecin, qui voit le plus souvent dans le délinquant un inadapte social auquel il convient d'appliquer un traitement curatif mais qui, d'autre part, moins respectueux des formes et des principes de liberté est guidé par un tout autre esprit que le juriste et a tendance à exagérer la notion de défense sociale, si voisine de l'arbitraire.

Notre pays avait toujours été à l'avant-plan dans les applications de la science pénale, il le fut encore en cette occurrence.

Il est le tout premier à s'être donné une loi spéciale applicable aux déments et aux anormaux dans le louable dessein d'être juste envers les malades mentaux et de transformer à leur égard la peine en une modalité nouvelle participant à la fois du traitement médical et de la mesure de sûreté, « la robe noire faisant place à la blouse blanche ».

Noble ambition qui consiste à lutter contre la criminalité en en recherchant les causes pathologiques profondes dans les arcanes de l'hérédité, du milieu social, des maladies ou dans les déviations de l'affectivité.

Noble ambition qui veut en outre soigner le délinquant comme on émonde une plante folle, l'amender et le « resocialiser ».

Après 25 ans d'existence, on peut affirmer qu'elle a manqué son but.

De wet van 9 April 1930 heeft haar promotors ontgoocheld en ontgoochelt allen die aan haar uitvoering medewerken.

Wij willen hier even herinneren aan haar ontstaan en haar motieven, aan de verkregen resultaten, om ten slotte het probleem uiteen te zetten, dat zonder verder uitstel een oplossing eist.

De gehele XIXe eeuw heeft geleefd onder de heersing van een strafrecht, gegrond op de metaphysische opvatting van de abstracte mens, die de gehele wereld door op hetzelfde stramien zou zijn gebouwd, met rede begaafd is en dank zij een vrije wil, verantwoordelijk is voor zijn daden.

Ons wetboek van 1867 is een catalogus van misdrijven en straffen, deze in evenredigheid met de zwaarte van gene, en toepasselijk op ieder enkeling die regelmatig is geoordeeld volgens voorafbepaalde regelen, omringd met nauwkeurige waarborgen om het recht en de gerechtigheid te verzekeren. De internering kon slechts toegepast worden op de onverantwoordelijke krankzinnigen en wel in bepaalde vormen om schulddige inbreuken op de vrijheid te voorkomen.

Reeds bij het einde van de XIXe eeuw begonnen, onder de druk van de positivistische school en van haar determinisme, de strakke kaders van deze klassieke opvatting te begeven, de abstracte mens werd beschouwd als een levenloze robot en de persoon van de delinquent drong in onze gehele strafrechtspleging binnen met zijn oneindige verscheidenheid, met zijn erfelijke belasting en zijn complexen. Het recht ruimde elke dag meer plaats in aan de nieuwe wetenschappen : anthropologie, sociologie, psychiatrie. Naast de rechter kwam de geneesheer te staan en deze zag in de delinquent meestal een maatschappelijk onaangepaste die een geneeskundige behandeling moet ondergaan, maar had daartegenover minder eerbied voor de vormen en de beginselen van de vrijheid en was derhalve door een geheel andere geest bezielde dan de rechtskundige zodat hij een neiging had om het begrip maatschappelijk verweer, dat zeer dicht bij willekeur ligt, te overdrijven.

Ons land had steeds aan de spits gestaan voor de toepassingen van de strafrechtelijke wetenschap, en hier was dit nog meer het geval.

België was het eerste land dat een bijzondere wet aannam voor de krankzinnigen en de abnormalen, met de lofwaardige bedoeling rechtvaardig te zijn tegenover de geesteszieken en te hunnen opzichte de straf te veranderen in een nieuwe modaliteit welke tegelijk een geneeskundige behandeling en een veiligheidsmaatregel is, « en de zwarte rok maakte plaats voor de witte jas ».

Edel streven, dat de misdadigheid wil bestrijden door de diepe pathologische oorzaken er van op te sporen in de ondergrond van de erfelijkheid, het maatschappelijk milieu, de ziekten, of de afwijkingen der affectiviteit.

Edel streven, dat bovendien de delinquent wil verzorgen zoals men een wilde plant snoeit, en verbeteren om van hem opnieuw een sociaal wezen te maken.

Na 25 jaar ervaring kan men zeggen dat dit doel niet bereikt is.

Elle ne pouvait l'atteindre que si le principe de l'individualisation de la peine ou si l'on préfère du traitement physique et moral curatif, était respecté à la lettre. On abandonnait la notion d'un homme de sens commun à qui pourraient s'appliquer des mesures communes. Il n'y a pas de maladies, il n'y a que des malades, dit-on. De même, il n'y a pas d'actions types, il n'y a que des acteurs, tous inégaux, tous différents, tous susceptibles de remèdes particuliers.

Dès lors, il fallait à chacun un traitement spécifiquement approprié à son état.

Depuis l'entrée en vigueur de la loi du 9 avril 1930, les internés anormaux ont été placés, soit dans des asiles (Tournai, Rekem, Mons) avec des colloqués, soit dans une section spéciale d'un établissement pénitentiaire (Merksplas, Saint-André) avec des condamnés.

A la date du 12 novembre 1955, la population de la défense sociale se répartissait comme suit :

Tournai : 527; Rekem : 146; Merksplas : 197; Saint-André : 22; Mons : 49.

A Tournai, fonctionnent un médecin-directeur et deux médecins « full-time » pour une population de 1.300 malades environ dont 527 internés de défense sociale. Les autres sont des malades colloqués. Les médecins examinent les entrants et les sortants et rédigent un rapport sur chaque interné qui comparait devant la Commission de l'annexe psychiatrique. Cette comparution a lieu tous les six mois, en principe. Journallement, les médecins passent dans les quartiers et examinent les malades qui demandent leur visite ainsi que ceux qui sont signalés par le personnel.

En fait, écrasés par leurs charges administratives, ils ne soignent que les maladies banales dont à l'occasion sont atteints les internés sans avoir le temps de se préoccuper de leur état mental.

Quelques infirmiers, des surveillants. Voilà le personnel.

Des délinquants de tous genres, répartis dans divers quartiers mais souvent mêlés et confondus, mijotant dans leurs obsessions et leurs amertumes, et parfois contaminés par d'habiles simulateurs.

Un capharnaüm où se rencontrent toutes les formes de la délinquance, de l'assassinat à l'escroquerie et à la pédérastie, et toutes les formes de la maladie depuis la démence totale jusqu'à la simple débilité mentale. Le tableau publié en annexe quant à l'application de la loi de défense sociale durant les années 1951-1952-1953 donne une idée de cette confusion. Il faudrait des pédagogues, des éducateurs spécialisés. Il faudrait à côté de médecins psychiatres en plus grand nombre, des médecins de l'âme tout aussi nombreux, capables de dégager les ressorts intimes du psychisme à la manière d'un technicien des choses matérielles et de les redresser et de les restaurer par un cheminement lent, judicieux et progressif.

Lorsque la commission psychiatrique est saisie d'une demande de mise en liberté, elle désirerait être renseignée sur l'évolution du cas et sur l'amendement moral de l'inculpé, mais elle ne le peut, le médecin

Dit doel was niet te bereiken, tenzij het beginsel van de individualisatie van de straf of, zo men verkiest, van de geneeskundige behandeling van ziel en lichaam, naar de letter werd nageleefd. Men zag af van het begrip « mens met gezond verstand » waarop algemene maatregelen toegepast konden worden. Er zijn geen ziekten, er zijn slechts zieken, zo zegt men. Zo zijn er ook geen type-daden, er zijn enkel daders die allen anders zijn, die allen onderling verschillen, die allen vatbaar zijn voor bijzondere geneesmiddelen.

Ieder had derhalve een specifieke behandeling te krijgen.

Sinds de inwerkingtreding van de wet van 9 April 1930 werden de abnormale geïnterneerden geplaatst hetzij in de gestichten (Doornik, Rekem, Bergen) samen met de opgesloten krankzinnigen, hetzij in een bijzondere afdeling van een strafinrichting (Merksplas, Sint-Andries) samen met de veroordeelden.

Op 12 November 1955 was het aantal geïnterneerden van sociaal verweer verdeeld als volgt :

Doornik : 527; Rekem : 146; Merksplas : 197; St-Andries : 22; Bergen : 49.

Doornik telt een geneesheer-directeur en 2 full-time geneesheren, voor een bevolking van circa 1.300 zieken, waarvan 527 geïnterneerden van sociaal verweer. De overigen zijn opgesloten zieken. De geneesheren onderzoeken de binnenkomenden en de uitgaanden, en stellen een verslag op over elke geïnterneerde die voor de Commissie van de psychiatische afdeling verschijnt. Principieel geschiedt dit om de 6 maanden. Dagelijks gaan de geneesheren rond in de afdelingen en onderzoeken de zieken op eigen verzoek van dezen of op verzoek van het personeel.

Feitelijk zijn zij zodanig door hun administratieve taak overmand dat zij alleen de banale ziekten verzorgen waaraan de geïnterneerden toevallig lijden, en dat zij geen tijd hebben om hun geestestoestand te onderzoeken.

Een paar verplegers, enkele oppassers. Meer personeel is er niet.

Delinquenten allerhande, in verschillende afdelingen ondergebracht, doch vaak samenhuizend, overgeleverd aan hun obsessies en verbittering, en soms besmet door handige simulanten.

Een wereld waar men alle vormen van misdadigheid ontmoet, zowel moord als oplichterij en pederastie, en alle vormen van ziekte, van volslagen waanzin tot eenvoudige zwakzinnigheid. De als bijlage afgedrukte tabel met betrekking tot de toepassing van de wet op het maatschappelijk verweer tijdens de jaren 1951-1952 en 1953 geeft een idee van die verwarring. Er is behoefte aan pedagogen, aan gespecialiseerde opvoeders. Naast een groter aantal psychiaters zouden er evenveel zieldokters moeten zijn, die de innigste roerselen van de psyche kunnen blootleggen om die, zoals een technicus met stoffelijke dingen doet, geleidelijk aan op passende wijze te verbeteren en te genezen.

Wanneer de psychiatische commissie een aanvraag tot ontslag ontvangt zou zij ingelicht willen worden over de evolutie van het geval en over de morele verbetering van de beschuldigde, maar dit is

n'ayant pu « suivre » le malade et l'éducateur étant quasi inexistant. Le magistrat qui la préside se trouve alors devant un tel problème de conscience qu'il ne sait quelle décision prendre et que celle qui a ses préférences serait de se démettre.

De tout cela, que pensent les médecins ?

Que pensent les juristes ?

Nous avons pu consulter le remarquable avis donné le 26 juin 1953 par Monsieur le professeur Degreeef de l'Université de Louvain à la Commission pour l'étude de la révision du droit pénal.

Il insiste tout particulièrement sur ce qui divise médecins et hommes de loi. Il voudrait une loi, d'allure plus clinique que juridique où le médecin détrônerait le magistrat, déposé en raison de ses apriorismes et de ses abstractions.

Certaines de ses réflexions provoquent l'inquiétude quant au principe même de la loi. Il écrit notamment : « Dans le domaine de l'aliénation ou du déséquilibre, les possibilités de la médecine sont assez réduites. Il ne suffit donc pas de placer un délinquant sous l'égide médicale ou dans des établissements à allure médicale pour transformer ou améliorer ces états. La loi de défense sociale basée sur l'espoir thérapeutique, repose donc partiellement sur un malentendu. On y parle couramment de traitement, mais ce terme n'est qu'analogique, sauf pour les états aigus d'aliénation ou de névrose, ce traitement se réduit forcément à très peu de chose et il ne s'agit en tout cas jamais de thérapeutique au sens strict du mot. Une commission psychiatrique, par exemple, ne pourra jamais constater de changement profond ou de guérison que dans les états d'aliénation curable et certaines phases aiguës de déséquilibre. Dans tous les autres cas (et qui sont la grande majorité à la loi de défense sociale) comme il n'y a pas de thérapeutique, pour la raison qu'elle n'est pas possible, et que par conséquent il n'y a pas de changement réel, une commission psychiatrique doit prendre des décisions au petit bonheur, manquant nécessairement de critères. Il est notoire de constater qu'après 25 ans de défense sociale, l'expérience n'a engendré aucune technique d'appréciation, aucun système de références qui permette de profiter des leçons du passé, pas même d'établir la dangerosité. »

Il note enfin que les normes sur lesquelles les experts se basent se sont constamment modifiées et qu'en raison de l'extension inconsiderée du diagnostic de déséquilibre grave, les établissements de défense sociale accueillent aujourd'hui 40 p. c. de délinquants qui trouveraient mieux leur place dans les établissements pénitentiaires.

Inexistence d'une thérapeutique, inefficacité par insuffisance de moyens quand elle est possible, incertitude des normes, absence de critères, voilà où nous en sommes.

De leur côté, les juristes dressent un procès-verbal de carence.

omnigelijk, omdat de geneesheer de zieke niet heeft kunnen « volgen » en praktisch geen opvoeder voorhanden is. De magistraat, die de commissie voorziet, is derhalve voor zulk een gewetensprobleem gesteld, dat hij niet weet welke beslissing te treffen en dat hij nog het liefst zijn functie zou neerleggen.

Hoe denken de geneesheren over dit alles ?

Wat denken de juristen ?

Wij hebben inzage kunnen nemen van het merkwaardig advies, dat Professor De Greef van de Universiteit te Leuven op 26 Juni 1953 gegeven heeft aan de Commissie voor de studie van de herziening van het strafrecht.

Hij legt vooral de nadruk op wat geneesheren en juristen scheidt. Hij zou een wet willen, met een meer klinisch dan juridisch karakter, waarbij de geneesheer de magistraat zou onttronen om reden van diens vooropgezette meningen en abstracties.

Sommige van zijn overwegingen brengen het beginsel zelf van de wet in het gedrang. Hij schrijft onder meer : « Op het gebied van de krankzinnigheid of van de geestesstoornissen zijn de mogelijkheden van de geneeskunde vrij beperkt. Het volstaat dus niet een delinquent onder doktortoezicht te plaatsen of in geneeskundige inrichtingen op te nemen om in die toestanden verandering of verbetering te brengen. De wet op het sociaal verweer welke uitgaat van de hoop op genezing berust dus gedeeltelijk op een misverstand. Men spreekt er veel in over behandeling, maar dit woord is slechts analogisch gebruikt; behoudens voor de acute gevallen van waanzin of nevrose, levert die behandeling uiteraard weinig op en het is in elk geval nooit therapie in de enge betekenis van het woord. Een psychiatrische commissie bijvoorbeeld zal de grondige verbetering of de genezing nooit anders dan in de gevallen van geneeslijke krankzinnigheid en in bepaalde acute fases van zwakzinnigheid kunnen vaststellen. In alle andere gevallen (de overgrote meerderheid op het gebied van het sociaal verweer) moet een psychiatrische commissie, — precies omdat er geen geneeswijze bestaat noch kan bestaan en er bijgevolg dus geen werkelijke wijziging in de toestand van de betrokkene intreedt — bij gebrek aan criteria lukraak beslissingen treffen. Het is opvallend dat, na 25 jaar sociaal verweer, uit de ervaring noch een beoordelings-techniek, nog enig referentiestelsel is ontstaan, waardoor voordeel kan worden getrokken uit de lessen van het verleden, en de graad van gevaar kan bepaald worden ».

Hij stipt ten slotte aan dat de normen, waarop de deskundigen steunen, voortdurend gewijzigd werden en dat uit hoofde van de onbezonnen uitbreiding van de diagnose van ernstige geestesstoornissen de inrichtingen voor sociaal verweer thans 40 pct. delinquenten opnemen die beter op hun plaats zouden zijn in een strafinrichting.

Het gebrek aan een therapie, en, waar zij mogelijk is, haar ondoelmatigheid wegens onvoldoende middelen, onzekerheid van de normen, afwezigheid van criteria, zover zijn wij gekomen.

Hunnezijds achten ook de juristen het stelsel gebrekkig.

Dans le rapport qu'ils ont déposé sur cette question, Monsieur le Procureur Général Cornil et feu Monsieur le Bâtonnier Braffort protestent contre l'erreur qui consiste à « assimiler complètement déments, déséquilibrés ou débiles, quel que soit le degré d'anormalité de ces déséquilibrés ou de ces débiles, pourvu qu'elle soit suffisamment marquée; le législateur de 1930 a eu tort de vouloir les traiter tous en malades et rien qu'en malades ».

C'est la critique fondamentale.

L'aliéné a perdu raison et volonté. Il est incapable de contrôler ses actes. L'anormal a conscience du caractère délictueux de ses actes, mais il est incapable d'un contrôle normal. Il conserve le sentiment de sa responsabilité.

« Ces délinquants, que leur état psycho-physique rend incapables du contrôle normal de leurs actes, il faut les punir autrement que les délinquants, écrivent Messieurs Cornil et Braffort, mais il n'existe aucune raison d'enlever à la sanction, dont ils sont l'objet, le caractère de la peine. »

La confusion de l'aliéné et de l'anormal dans un même établissement est nuisible à l'un et à l'autre. Il n'est ni moralement ni socialement admissible que les anormaux qui ont gardé une part de responsabilité et qui en ont conscience, soient traités exclusivement en malades. Il n'est pas davantage admissible que l'aliéné soit assimilé à un anormal, ne fût-ce même qu'au point de vue du formalisme judiciaire et de ses comparutions en justice.

Les juristes voudraient donc avant tout cloisonner radicalement aliénés et anormaux, depuis l'instant de la perpétration de l'acte, jusqu'à la mesure d'internement dans des établissements différents, l'anormal devant par ailleurs être puni, en même temps que soigné.

Les médecins soutiennent que si l'anormal est moins gravement atteint que le dément, il n'en est pas moins un malade à qui on ne peut infliger une peine et qu'au surplus, il est souvent malaisé de distinguer l'aliéné de l'anormal.

Les magistrats, dans leur ensemble, opinent que la théorie classique de l'atténuation de la responsabilité donnait de meilleurs résultats. Poussés par leur logique cartésienne, certains voudraient y revenir. Nombreux sont les psychiatres qui voudraient « déjuridiciser » complètement le problème et ne voir que l'idée de la défense sociale, mais ils oublient que c'est ouvrir la porte à l'erreur ou à l'arbitraire, ou à la faveur.

Il ne nous paraît pas possible d'aller jusqu'au bout des conclusions des uns et des autres. Une chose nous paraît certaine : il faut repenser entièrement la question de la défense sociale mais il faut repenser en même temps celle de notre régime pénitentiaire en général.

Il semble même que c'est dans le cadre d'une réforme générale de notre régime pénitentiaire que des solutions peuvent être trouvées aux problèmes de la défense sociale. Un effort devrait être tenté pour

In hun verslag over dit vraagstuk, tekenen Procureur-Generaal Cornil en wijlen stafhouder Braffort protest aan tegen de vergissing om « de krankzinnigen en geesteszwakken volledig gelijk te stellen, ongeacht de graad van abnormaliteit van die onevenwichtige naturen of van die zwakzinnigen, zo deze maar voldoende tot uiting komt; de wetgever van 1930 heeft ongelijk gehad hen allen als zieken en niet anders dan als zieken te willen behandelen ».

Dit is het hoofdbezwaar.

De krankzinnige heeft verstand en wil verloren. Hij is niet in staat tot zelfcontrole. De abnormale geeft zich rekenschap van het strafbaar karakter van zijn daden, maar hij is niet in staat ze normaal te beheersen. Hij behoudt zijn verantwoordelijkheidsgevoelen.

« Deze delinquenten, die om reden van hun psycho-physische toestand buiten staat zijn hun daden normaal te beheersen, moeten anders worden gestraft dan de overige delinquenten — aldus de hh. Cornil en Braffort — maar er is geen enkele reden om de tegen hen getroffen maatregel zijn strafkarakter te doen verliezen. »

Het onderbrengen van de krankzinnige en de abnormale in dezelfde inrichting, schaadt beiden evenzeer. Het is zedelijk noch maatschappelijk aan te nemen dat de abnormalen, die hun verantwoordelijkheidsbesef gedeeltelijk hebben behouden en zich daarvan bewust zijn, uitsluitend als zieken worden behandeld. Het is onaannemelijk dat een krankzinnige met een abnormale wordt gelijkgesteld, al ware het alleen uit het oogpunt van het gerechtelijk formalisme en het verschijnen voor de rechtbank.

De juristen willen dus vooral dat de krankzinnigen en de abnormalen geheel van elkaar zouden worden gescheiden van het ogenblik af waarop de daad is begaan tot en met hun internering in verschillende inrichtingen, met dien verstande dat de abnormale bovendien moet worden gestraft, en verzorgd tevens.

De geneesheren doen gelden dat de abnormale, ook al is hij minder aangelast dan de krankzinnige, toch een zieke is aan wie geen straf mag worden opgelegd, en dat het bovendien dikwijls moeilijk valt een krankzinnige van een abnormale te onderscheiden.

De magistraten zijn in het algemeen van oordeel dat de klassieke theorie van de verminderde verantwoordelijkheid, betere resultaten opleverde. Cartesiaans als zij zijn, zouden sommigen tot die stelling willen terugkeren. Vele psychiaters zouden het vraagstuk volledig van zijn rechtskarakter willen ontdoen om alleen de gedachte van het sociaal verweer te zien, maar zij vergeten dat aldus de deur wordt geopend voor dwaling en willekeur of begunstiging.

Wij achten het niet mogelijk de besluiten van beide groepen tot het uiterste door te trekken. Een ding komt ons als zeker voor, namelijk dat men zich opnieuw op het vraagstuk van het sociaal verweer in zijn geheel moet bezinnen en daarbij tegelijk ook ons gehele penitentiair stelsel moet betrekken.

Wij zien het zelfs zo dat de oplossingen voor de vraagstukken van het sociaal verweer moeten worden gezocht in het raam van de algemene hervorming van ons penitentiair stelsel. Voor alle delinquenten zou

tous les délinquants non seulement dans le sens de la rééducation professionnelle, mais aussi, à un degré non moindre, dans le sens d'une réadaptation sociale et d'un redressement moral. Ici encore, il faut faire appel à des éducateurs. « Trop souvent, écrit Blumenthal dans son ouvrage *la Psychiatrie et l'Etat*, on n'envisage la rééducation que sous une forme matérielle, maisons de travail, initiation professionnelle, apprentissage obligatoire. Sous cette forme, la rééducation ne s'adresse pas à l'âme du délinquant et ne peut agir profondément. Travail forcé est toujours détesté ». Il ne s'agit pas seulement de développer les connaissances techniques et de favoriser l'acquisition d'une habileté particulière dans l'exercice d'un métier, il faut accomplir un travail de rénovation morale et inculquer des habitudes conformes à la fois à l'intérêt individuel et à l'intérêt social.

Dans ce domaine, la France est en train de faire une expérience dont nous pourrions peut-être profiter. Elle a créé non seulement des centres de détention ouverte, mais aussi des hômes de semi-liberté, où les détenus sont hébergés et contrôlés, comme ils fonctionnent chez nous pour les adolescents. Il paraît que déjà la semi-liberté a fait ses preuves; c'est là une application de l'idée de la probation, avant la libération conditionnelle.

Toutes ces considérations ne constituent que l'énoncé du problème, mais les solutions devront venir bientôt. Selon les renseignements qui nous sont donnés par Monsieur le Ministre de la Justice, le rapport de la Commission, instituée pour la réforme de la loi de défense sociale, présidée par Monsieur le Chevalier Braas, sera bientôt déposé. Souhaitons qu'il puisse être examiné d'urgence en vue de mettre un terme à la situation actuelle. Mais ce qui doit, de l'avis unanime de la Commission, être réalisé immédiatement, c'est la suppression de la dualité des services du Ministère de la Santé Publique et de la Justice, en ce qui concerne les établissements où sont internés des délinquants. Depuis l'arrêté du Régent du 10 février 1948, les établissements de défense sociale de Tournai, Reckem et Mons sont gérés et administrés par la Santé Publique, tandis que la surveillance et l'exécution des décisions prises en vertu de la loi du 9 avril 1930 demeurent de la compétence de la Justice. Il ne peut manquer de se produire des conflits de compétence que s'efforce de résoudre une commission créée spécialement mais qui nuisent fatalement à l'exercice normal d'une administration.

L'œuvre à accomplir est d'envergure. Elle nécessite des crédits importants. La tendance générale est d'appliquer à nos besoins d'ordre moral le vieil adage : « Primum vivere ». Mais il ne s'agit pas ici de philosophie. Il s'agit de faire œuvre de justice sociale et d'équiper le pays d'une population saine de corps et d'esprit, consciente et capable de distinguer la hiérarchie des valeurs humaines.

een poging moeten worden gedaan, niet alleen in de zin van de herscholing, maar ook, en in niet geringer mate, op het gebied van de maatschappelijke aanpassing en de zedelijke opbeuring. Ook hier moet de medewerking van de opvoeders worden ingeroepen. « Al te dikwijls — aldus Blumenthal in zijn werk *La Psychiatrie et l'Etat* — ziet men de heropvoeding slechts in een materiële vorm, werkhuizen, beroepsscholing, verplichte vakopleiding. In die vorm spreekt de heropvoeding niet tot de ziel van de delinquent en kan zij niet diep inwerken. Dwangarbeid wordt steeds verafschuwd ». Het komt niet alleen aan op de ontwikkeling van de vakkennis en het bevorderen van een bijzondere vaardigheid in het oefenen van een ambacht, men moet de morele vernieuwing nastreven en gewoonten aankweken, die zowel aan het persoonlijk als aan het maatschappelijk belang ten goede komen.

Op dit gebied is men in Frankrijk bezig met een proefneming, waarmede wij misschien ons voordeel kunnen doen. Daar werden niet alleen open detentiecentra maar ook half-vrije tehuizen opgericht, waar de gedetineerden worden ondergebracht en gecontroleerd, zoals er bij ons voor jeugdige delinquenten bestaan. Het schijnt dat het stelsel van de gedeeltelijke vrijheidsbeperking deugdelijk is gebleken; het is een toepassing van de « probation » -gedachte, voordat tot voorwaardelijke invrijheidstelling wordt overgegaan.

Al deze beschouwingen geven slechts de problematiek aan, maar weldra moeten er oplossingen komen. Volgens de inlichtingen die de Minister van Justitie heeft verstrekt zal binnenkort het verslag worden ingediend van de Commissie, die met het oog op de wijziging van de wet op het sociaal verweer werd ingesteld onder het voorzitterschap van de heer Ridder Braas. Laten wij hopen dat het dringend wordt onderzocht om een einde te kunnen maken aan de huidige toestand. Maar inmiddels moet, naar het eenstemmig oordeel van de Commissie, onmiddellijk de tweevoudige bevoegdheid worden afgeschaft van de diensten van het Ministerie van Volksgezondheid en van Justitie, ten aanzien van de inrichtingen waar delinquenten zijn geïnterneerd. Sinds het besluit van de Regent van 10 Februari 1948, worden de inrichtingen voor sociaal verweer te Doornik, Rekkem en Bergen, beheerd en bestuurd door Volksgezondheid, terwijl Justitie bevoegd blijft voor de uitvoering van de beslissingen die krachtens de wet van 9 April 1930 worden genomen. Aldus moesten er wel geschillen van bevoegdheid ontstaan, waarvoor een speciaal daartoe ingestelde commissie een oplossing tracht te vinden, maar die noodzakelijkerwijze de normale gang van een administratie moeten verstoren.

Er is groots werk te verrichten, dat echter aanzienlijke kredieten vordert. De algemene strekking is om op onze morele behoeften de oude zinspreuk « Primum vivere » toe te passen. Maar hier gaat het niet om filosofie. Het komt er op aan sociale rechtvaardigheid te doen heersen en te zorgen voor een bevolking, die gezond is naar lichaam en geest, die zich bewust is van de rangorde der menselijke waarden en ze kan onderscheiden.

III. L'action de la Sûreté de l'Etat.

A propos de la Sûreté de l'Etat, toute une série de questions ont été posées auxquelles ont été fournies les réponses suivantes :

1. Quelles sont les règles fixant le cadre de l'action de la Sûreté de l'Etat?

Il n'existe actuellement pas de règles légales et réglementaires délimitant l'action de la Sûreté de l'Etat.

Celle-ci dispose d'arrêtés de cadres, d'un statut administratif (arrêté du Régent du 12 mars 1949, modifié par arrêté du Régent du 16 mars 1950 et arrêté royal du 22 avril 1952), et, plus spécialement, d'un statut disciplinaire (arrêté royal du 7 mars 1953).

Les seules dispositions visant l'activité des agents de la Sûreté de l'Etat, se trouvent dans la loi du 28 mars 1952 sur la police des étrangers. Celle-ci (art. 6) permet aux agents de l'Administration de la Sûreté publique de notifier les mesures de renvoi et les arrêtés d'expulsion. L'article 14 de la même loi donne mission aux agents de l'Administration de la Sûreté publique de rechercher et de constater les infractions à la loi, d'en rassembler les preuves et d'en livrer les auteurs aux autorités judiciaires.

2. De quelle façon se fait le recrutement des agents ?

Le cadre de la Sûreté de l'Etat comprend des agents sédentaires, soumis au droit commun du statut des agents de l'Etat et des agents des services extérieurs de recherches.

Normalement, pour le recrutement de ces derniers, des épreuves d'admission au stage peuvent être organisées (arrêté du Régent du 12 mars 1949, art. 4, 5, 6, 7). La durée du stage est d'un an, cette durée pouvant être prolongée (art. 8).

A l'issue du stage, les candidats font l'objet soit d'une nomination définitive, soit d'un licenciement. Ces mesures sont prises sur l'avis motivé de l'Administrateur de la Sûreté publique (art. 9).

Exceptionnellement, l'autorité qui a le pouvoir de nomination peut recruter au choix des agents définitifs et temporaires des services extérieurs de recherches parmi les personnes appartenant aux catégories suivantes (art. 16) :

- agents des services centraux;
- officiers et agents de police judiciaire près les parquets;
- fonctionnaires et agents de la police communale;
- officiers et sous-officiers de l'Armée;
- membres du Corps de la gendarmerie.

L'on voit par là de quelle façon la formation des agents des services extérieurs est assurée :

- dans les cas normaux par l'épreuve du stage;
- dans les cas où l'on fait application de l'article 16, par des activités antérieures au sein du corps d'origine.

III. Actie van de Veiligheid van de Staat.

In verband met de Veiligheid van de Staat werden een reeks vragen gesteld waarop onderstaande antwoorden werden gegeven.

1. Welke regels bepalen het kader van de activiteit van de Veiligheid van de Staat ?

Er bestaan op dit ogenblik geen wettelijke en reglementaire regels welke de actie van de Veiligheid van de Staat afbakenen.

Deze beschikt over kaderbesluiten, een administratief statuut (Regentsbesluit van 12 Maart 1949 gewijzigd bij Regentsbesluit van 16 Maart 1950 en koninklijk besluit van 22 April 1952) en, meer in het bijzonder, over een disciplinair statuut (koninklijk besluit van 7 Maart 1953).

De enige bepalingen die de werkzaamheden van de beambten van de Veiligheid van de Staat betreffen, zijn neergelegd in de wet van 28 Maart 1952 op de vreemdelingenpolitie. Deze (art. 6) machtigt de beambten van het bestuur van de Veiligheid van de Staat om de maatregelen tot terugwijzing of de besluiten tot uitzetting te betekenen. Artikel 14 van dezelfde wet geeft aan de beambten van de Openbare Veiligheid opdracht de inbreuken op te sporen en vast te stellen, de bewijzen er van bijeen te brengen en de daders aan de rechterlijke instanties over te leveren.

2. Hoe geschiedt de aanwerving van de beambten ?

Het kader van de Veiligheid van de Staat omvat zittende ambtenaren, die onder het gemeen recht van het statuut van het Rijkspersoneel vallen en beambten van de buitendiensten belast met de opsporing.

Normaal kunnen voor de aanwerving van laatstgenoemden toelatingsexamens tot de proeftijd worden ingericht (Regentsbesluit van 12 Maart 1949 - art. 4, 5, 6 en 7). De duur van de proeftijd is één jaar, doch hij kan verlengd worden (art. 8).

Na afloop van de proeftijd worden de kandidaten of vast benoemd of ontslagen. Die maatregelen worden genomen op met redenen omkleed advies van de administrateur van de Openbare Veiligheid (art. 9).

Bij uitzondering kan het gezag dat bevoegdheid heeft om benoemingen te doen vaste of tijdelijke leden van het personeel der buitendiensten naar keuze werven onder de personen die tot de navolgende categorieën behoren (art. 16) :

- personeel der centrale diensten;
- officieren en agenten van gerechtelijke politie bij de parketten;
- ambtenaren en agenten der gemeentelijke politie;
- officieren en onderofficieren van het leger;
- leden van het Rijkswachtkorps.

Aldus kan men nagaan hoe de vorming van de personeelsleden van de buitendiensten verzekerd wordt :

- in de normale gevallen door stageproef;
- ingeval artikel 16 wordt toegepast, door de vroegere activiteit in de schoot van het oorspronkelijk korps.

3. *Qu'en est-il des fonds mis à la disposition de la Sûreté publique pour mesures de sûreté ?*

Le crédit figurant à l'article 17-3 du projet de budget 1956 se monte à 9.000.000 de francs.

Le contrôle de cet article du budget s'exerce sur le vu de tous documents de la comptabilité. Ceux-ci sont à la disposition du Ministre qui, après avoir examiné la comptabilité et les documents justificatifs, certifie que les fonds mis à disposition ont reçu leur destination.

L'affirmation du Ministre se base, notamment, sur un état récapitulatif comptable qui est lui-même appuyé des documents dont question ci-dessus et relatifs aux dépenses faites. Celles-ci sont contrôlées par les chefs hiérarchiques à chaque échelon avant que les états de frais ne soient liquidés.

4. *Quel est le contrôle du Gouvernement ?*

L'activité de la Sûreté de l'Etat est connue du Gouvernement. Elle lui est connue par des rapports trimestriels contenant la synthèse d'un certain nombre d'informations confidentielles recueillies par ses services ainsi que par des informations occasionnelles fournies après enquêtes, faites à la demande d'un des départements intéressés ou d'office par la Sûreté de l'Etat.

On a pu se demander s'il existait une coordination suffisante entre la Sûreté de l'Etat et les autres services de police administrative et judiciaire.

Des accords ont été conclus et cette coordination peut être considérée comme satisfaisante à l'heure actuelle.

La Sûreté de l'Etat est en relation constante avec la gendarmerie, la police judiciaire, les polices communales, les commissariats maritimes, les services de sûreté militaire.

L'activité de la Sûreté de l'Etat se porte sur toutes les activités subversives quelle que soit leur nature ou leur orientation politique. C'est ainsi qu'une interpellation parlementaire développée fin 1954 a attiré l'attention sur l'affaire dite « de Huyzingsen » et plus spécialement sur l'affaire dite « du banquet des inciviques ».

En ce qui concerne l'entrée et le séjour dans la colonie, il est utile de souligner que c'est le département des Colonies et le Gouvernement général du Congo qui octroient seuls les autorisations nécessaires.

A la demande de ces autorités, la Sûreté de l'Etat est amenée à recueillir des renseignements au sujet de telles personnes qui lui sont désignées. L'enquête et la transmission de renseignements se font avec le souci de respecter la vérité et les réalités concrètes.

Il appartient aux services des Colonies de juger de l'opportunité de l'octroi des visas.

En matière d'option de patrie, la Sûreté de l'Etat est saisie par les Parquets de demandes de renseignements. Les activités politiques des étrangers intéressés doivent être relevées par la Sûreté de l'Etat. Celle-ci a l'obligation de communiquer les éléments de subver-

3. *Wat gebeurt er met de gelden die, met het oog op veiligheidsmaatregelen, ter beschikking van de Openbare Veiligheid worden gesteld ?*

Het krediet op artikel 17-3 van het ontwerp van begroting voor 1956 bedraagt 9 miljoen.

De controle van dit begrotingsartikel geschiedt na kennisneming van al de boekhoudingsbescheiden. Deze zijn ter beschikking van de Minister die, na onderzoek van de comptabiliteit en de verantwoordingsstukken, bevestigt dat de ter beschikking gestelde gelden hun bestemming hebben gekregen.

De verklaring van de Minister steunt onder meer op een verzamelstaat, die zelf berust op de vorenoemde stukken betreffende de verrichte uitgaven. Deze worden op elke trap door de hiërarchische meerdere gecontroleerd vooraleer de staten van kosten betaalbaar worden gesteld.

4. *Hoe oefent de Regering controle uit ?*

De Regering kent de activiteit van de Veiligheid van de Staat, uit driemaandelijksse rapporten, die een samenvatting geven van een aantal confidentiële inlichtingen, die de diensten hebben ingewonnen of die toevallig werden verkregen na een onderzoek waartoe de veiligheid van de Staat op aanvraag van een der belanghebbende departementen of ambtshalve overgaat.

Men heeft zich kunnen afvragen of er voldoende samenwerking bestaat tussen de Veiligheid van de Staat en de andere administratieve en gerechtelijke politiediensten.

Er zijn overeenkomsten gesloten en de samenwerking kan op dit ogenblik als bevredigend worden beschouwd.

De Veiligheid van de Staat is onafgebroken in contact met de Rijkswacht, de gerechtelijke politie, de gemeentelijke politiekorpsen, de waterschoutskantoren en de diensten van de militaire veiligheid.

De activiteit van de Veiligheid van de Staat is gericht op al de drijfverijen, welke ook hun aard of politieke strekking zij. Aldus heeft een parlementaire interpellatie van einde 1954, de aandacht gevestigd op de zogenaamde « Zaak van Huizingen », en meer in het bijzonder op het zogenaamde banket der incivieken.

In verband met het binnenkomen en het verblijf in de Kolonie, is het nuttig er op te wijzen dat alleen het departement van Koloniën en het Gouvernement-generaal van Congo de vereiste vergunningen afleveren.

Op verzoek van die overheden wint de Veiligheid van de Staat inlichtingen in over de personen die haar worden aangewezen. Bij het onderzoek en het doorgeven van inlichtingen zit de bezorgdheid voor, de waarheid en de concrete werkelijkheid te eerbiedigen.

Het staat aan de diensten van de Kolonie te oordelen of het gewenst is een visa te verlenen.

Naar aanleiding van een nationaliteitskeuze vragen de parketten inlichtingen aan de Veiligheid van de Staat. Deze moet de politieke activiteit van de betrokken vreemdelingen nagaan. Zij is verplicht de subversieve gedragingen waarvan zij, in de loop van het

sion recueillis au cours de l'enquête à l'autorité judiciaire. La Sûreté de l'Etat a cependant pris pour règle de ne donner aucun avis sur l'aptitude des intéressés à faire partie de la communauté belge. Elle se borne soit à faire part aux Parquets de l'absence de renseignements, soit à donner ceux-ci tels qu'ils résultent des dossiers. Ces renseignements sont dans les cas envisagés soumis à la publicité des Cours et Tribunaux, et dès lors les intéressés ont la faculté d'en contester la réalité ou l'objectivité. La contestation de renseignements porte en général moins sur la réalité de ceux-ci que sur l'appréciation de leur caractère de subversivité.

Quant aux communications téléphoniques, il n'est pas exact que la Sûreté de l'Etat capte des communications téléphoniques. Elle est d'autre part tout à fait étrangère aux retards ou aux refus de distribution de certains plis ou imprimés; ceci relevant de la compétence du Ministre des communications.

La Sûreté de l'Etat doit dans son action respecter les droits de l'homme. Mais elle a également le devoir de concilier ce respect avec la sécurité du pays et avec les droits et libertés constitutionnels.

Dès lors, on ne peut perdre de vue qu'« aucune disposition de cette déclaration ne peut être interprétée comme impliquant pour un Etat, un groupement ou un individu un droit quelconque de se livrer à une activité ou d'accomplir un acte visant à la destruction des droits et libertés qui y sont énoncés » (article 17 de la Déclaration des Droits de l'Homme).

Dans cet ordre d'idées, Monsieur le Ministre a promis de tenir la main à ce qu'aucun abus ne se commette afin qu'en toutes circonstances, les droits de l'individu soient sauvegardés. La Commission exprime le vœu que les dossiers constitués par la Sûreté de l'Etat le soient avec la plus grande circonspection et que les intéressés soient toujours admis à s'expliquer et à se justifier en vertu des principes élémentaires du droit de défense.

*
**

Le projet de budget a été voté par 10 voix contre 6.

Le présent rapport a été adopté à l'unanimité.

Le Rapporteur,
R. GEORGE.

Le Président,
H. ROLIN.

onderzoek, kennis krijgt aan de gerechtelijke overheid mede te delen. De Veiligheid van de Staat heeft echter als regel aangenomen geen advies te geven over de geschiktheid van de belanghebbenden om deel uit te maken van de Belgische gemeenschap. Zij beperkt zich er toe ofwel aan de parketten mede te delen dat er geen inlichtingen voorhanden zijn of wel de inlichtingen te verstrekken zoals zij uit de dossiers komen. Deze inlichtingen zijn in de beschouwde gevallen onderworpen aan de openbaarheid van de hoven en rechtbanken, zodat de belanghebbenden de echtheid of de objectiviteit ervan kunnen betwisten. Bij betwisting gaat het in het algemeen minder over de echtheid van de inlichting dan wel over het subversieve karakter van de handelingen.

Wat de telefoongesprekken betreft is het niet juist dat de Veiligheid van de Staat meeluistert. Aan de andere kant draagt zij geen verantwoordelijkheid voor de vertraagde of geweigerde uitreiking van sommige poststukken of drukwerken; dit behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Verkeerswezen.

De Veiligheid van de Staat moet bij haar optreden de rechten van de mens eerbiedigen. Maar zij heeft ook de plicht deze eerbied overeen te brengen met de eisen van de veiligheid van het land en met de grondwettelijke rechten en vrijheden.

Derhalve verlieze men niet uit het oog dat « geen der bepalingen van dit verdrag mag worden uitgelegd als zou zij voor een staat, een groep of een persoon het recht inhouden enige activiteit aan de dag te leggen of enige daad te verrichten welke ten doel heeft de rechten of vrijheden, welke in dit verdrag zijn vermeld, te vernietigen » (art. 17 van de verklaring van de rechten van de mens).

In deze geest heeft de Minister beloofd er voor te waken dat geen misbruiken worden gepleegd, en dat de rechten van de mens onder alle omstandigheden zullen gevrijwaard blijven. De Commissie spreekt de wens uit dat de dossiers van de Veiligheid van de Staat met de meeste omzichtigheid zouden worden aangelegd en dat de belanghebbenden altijd, krachtens de elementaire beginselen van het recht van verdediging, gehoord zullen worden en zich kunnen verantwoorden.

*
**

Het ontwerp van begroting is aangenomen met 10 tegen 6 stemmen.

Dit verslag is eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,
R. GEORGE.

De Voorzitter,
H. ROLIN.

ANNEXE 1.

Application de la loi du 15 mai 1912 sur la protection de l'enfance.

Résultats statistiques comparatifs.

Années 1939 à 1954.

CHAPITRE I.

Déchéance de la puissance paternelle.

BIJLAGE 1.

Toepassing van de wet van 15 Mei 1912 op de kindbescherming.

Vergelijkende statistische uitslagen.

Jaren 1939 tot 1954.

HOOFDSTUK I.

Ontzetting van de ouderlijke macht.

	1935	1939	1942	1943	1945	1947	1949	1951	1952	1953	1954
Nombre de déchéances. — <i>Aantal ontzettingen</i>	204	263	353	336	219	275	318	331	322	439	436
Nombre de réintégrations dans les droits de la puissance paternelle. — <i>Aantal personen weder in de rechten der ouderlijke macht hersteld</i>	9	9	17	16	11	30	33	33	38	29	34
Mesures prises à l'égard des enfants. — <i>Maatregelen genomen ten aanzien van de minderjarigen :</i>											
Mesures de garde prises pendant la procédure. — <i>Maatregelen tot bewaking genomen tijdens de rechtspleging</i>	118	33	189	231	139	144	103	214	233	461	260
Décisions définitives. — <i>Definitieve beslissingen</i>	329	383	703	670	434	463	485	620	560	709	738
Décisions modificatives. — <i>Beslissingen tot wijziging</i>	209	360	401	195	322	275	358	310	411	434	501

Nombre d'enfants placés dans les différents régimes au 31 décembre en vertu des dispositions du chapitre I.

Aantal kinderen in de verschillende regimes geplaatst op 31 December op grond van de bepalingen van hoofdstuk I.

	1935	1939	1942	1943	1945	1947	1949	1951	1952	1953	1954
Enfants confiés à un particulier. — <i>Kinderen toevertrouwd aan een particulier persoon</i>	521	603	626	638	655	739	1.002	1.193	1.120	1.151	1.218
Enfants confiés à une société ou une institution d'éducation privée. — <i>Kinderen toevertrouwd aan een maatschappij of een private opvoedingsinstelling</i>	1.583	1.887	2.073	2.222	2.125	2.297	2.148	2.181	2.338	2.600	2.770
Enfants placés dans un établissement spécial privé. — <i>Kinderen geplaatst in een particulier bijzonder gesticht</i>	200	228	330	400	461	502	521	416	403	427	468
Enfants placés dans un établissement d'éducation de l'Etat. — <i>Kinderen geplaatst in een Rijksopvoedingsgesticht</i>	24	27	21	17	30	35	26	25	26	25	24
Enfants placés dans un établissement spécial de l'Etat. — <i>Kinderen geplaatst in een bijzonder Rijksgesticht</i>	15	23	23	19	20	42	11	10	7	13	17
Total. — <i>Totaal</i>	2.343	2.768	3.073	3.296	3.291	3.615	3.708	3.825	3.894	4.216	4.497
Enfants placés sans frais. — <i>Kinderen geplaatst zonder kosten</i>	665	765	730	743	758	937	1.148	1.389	1.306	1.309	1.371
Enfants recueillis par les Comités de patronage. — <i>Kinderen opgenomen door de Beschermingscomiteiten</i>	771	571	605	542	523	502	488	376	325	341	387

CHAPITRE II.

HOOFDSTUK II.

Tribunaux pour enfants.

Kinderrechtbanken.

	1935	1939	1942	1943	1945	1947	1949	1951	1952	1953	1954
Mineurs signalés aux parquets pendant l'année. — <i>Aan de parketten gesignaleerde minderjarigen</i>	12.626	14.550	33.661	26.324	24.472	20.205	19.228	19.256	18.403	18.695	19.240
Affaires terminées pendant l'année. — <i>Zaken beëindigd tijdens het jaar</i> :											
Mineurs non poursuivis, les affaires ayant été classées sans suite. — <i>Minderjarigen die niet vervolgd werden dewijl de zaken zonder gevolg geklasseerd werden</i>	9.943	11.347	27.342	19.685	16.041	14.615	14.205	13.552	12.922	13.720	13.995
Mineurs renvoyés devant le juge d'instruction. — <i>Minderjarigen verwezen naar de onderzoeksrechter</i>	107	192	248	190	152	156	187	152	121	149	107
Mineurs renvoyés devant le juge des enfants. — <i>Minderjarigen verwezen naar de kinderrechtcr</i>	2.652	2.782	6.840	6.290	6.993	4.171	3.563	4.202	3.842	3.570	3.868
Total. — <i>Totaal</i>	12.702	14.321	34.430	26.165	21.186	18.912	17.955	17.906	16.885	17.439	17.970
Pourcentage d'augmentation du nombre des affaires entrées au parquet, par rapport aux chiffres de l'année 1939. — <i>Percentsvermeerdering van het aantal der bij het parket ingekomen zaken in verhouding tot de cijfers over het jaar 1939</i>			131,3%	80,9%	68,2%	38,8%	32,1%	31,6%	26,5%	29 %	32 %
Intervention des juges d'instruction. — <i>Tusscnkomst van de onderzoeksrechter</i> :											
Mineurs renvoyés des poursuites. — <i>Minderjarigen ontslagen van rechtsvervolgng</i>	18	29	69	53	25	38	46	44	27	21	19
Mineurs renvoyés devant le juge des enfants. — <i>Minderjarigen verwezen naar de kinderrechtcr</i>	72	160	183	158	124	112	158	137	106	118	66
Total. — <i>Totaal</i>	90	189	252	211	149	150	204	181	133	139	85
Pourcentage d'augmentation du nombre des mineurs déferés aux tribunaux des enfants, par rapport aux chiffres de l'année 1939. — <i>Percentsvermeerdering van het aantal der voor de kinderrechtcr gebrachte minderjarigen in verhouding tot de cijfers over het jaar 1939</i>			138,7%	119,2%	141,9%	45,5%	26,4%	47,8%	34,2%	25,4%	33,7%
Mesures prises par les juges des enfants. — <i>Maatregelen genomen door de kinderrechtcrs</i> :											
Mineurs placés en garde provisoire. — <i>Minderjarigen geplaatst in voorlopige bewaking</i>	192	254	755	698	1.528	678	613	497	520	539	492
Mineurs placés en observation avant jugement. — <i>Minderjarigen geplaatst in observatie vóór de berechting</i>	349	439	776	556	701	389	310	272	332	282	241

	1935	1939	1942	1943	1945	1947	1949	1951	1952	1953	1954
Mineurs jugés. — <i>Berechte minderjarigen</i> :											
Mineurs renvoyés des poursuites. — <i>Buiten vervolging gestelde minderjarigen</i>	307 13,3 %	182 9 %	297 5,8 %	324 6,6 %	344 9 %	286 8,1 %	204 7,9 %	208 8,8 %	184 7,3 %	170 5,7 %	171 7,2 %
Mineurs réprimandés (liberté surveillée). — <i>Berispte minderjarigen (vrijheid onder toezicht)</i>	1.044 45,2 %	669 33 %	2.018 39,5 %	2.057 41,9 %	1.342 34,8 %	1.294 36,6 %	943 36,2 %	942 39,4 %	936 37,4 %	778 35,8 %	920 38,6 %
Mineurs confiés à un particulier. — <i>Minderjarigen toevertrouwd aan een privaat persoon</i>	24 1 %	30 1,5 %	50 0,9 %	87 1,8 %	108 2,8 %	75 1,9 %	48 1,8 %	51 2,2 %	48 2 %	51 2,5 %	52 2,1 %
Mineurs confiés à une société ou institution privée d'éducation. — <i>Minderjarigen toevertrouwd aan een maatschappij of private opvoedingsinstelling</i>	228 10 %	335 16,5 %	690 13,5 %	636 13 %	436 11,3 %	505 14,2 %	455 17,4 %	351 14,9 %	405 16 %	417 18,4 %	448 19 %
Mineurs confiés aux établissements de l'Etat conditionnellement (liberté surveillée). — <i>Minderjarigen voorwaardelijk toevertrouwd aan de Rijksgestichten (vrijheid onder toezicht)</i>	441 19,1 %	488 24 %	1.343 26,3 %	1.160 23,6 %	1.127 29,2 %	881 25,2 %	646 24,8 %	532 22,5 %	617 25 %	511 23,7 %	495 20,8 %
Mineurs confiés aux établissements de l'Etat sans sursis. — <i>Minderjarigen aan de Rijksgestichten toevertrouwd zonder uitsel</i>	212 9,2 %	289 14,2 %	619 12,1 %	514 10,4 %	422 10,9 %	377 10,6 %	243 9,3 %	207 8,8 %	260 10,4 %	268 12,6 %	255 10,7 %
Mineurs placés dans un établissement spécial. — <i>Minderjarigen geplaatst in een bijzonder gesticht</i>	50 2,2 %	36 1,8 %	93 1,9 %	130 2,7 %	73 2 %	119 3,4 %	66 2,6 %	79 3,4 %	49 1,9 %	27 1,3 %	38 1,6 %
Total. — <i>Totaal</i>	2.306	2.029	5.110	4.908	3.852	3.537	2.605	2.370	2.499	2.172	2.379
Pourcentage des cas d'internement et de placement parmi les mineurs signalés aux parquets. — <i>Percent gevallen van internering en van plaatsing onder de aan de parketten gesignaleerde minderjarigen</i>		4,7 %	4,3 %	5,2 %	4,2 %	5,3 %	4,2 %	3,6 %	4,1 %	4,1 %	4,1 %

Résultats des poursuites en rapport avec l'âge.

Uitslagen van de vervolgingen in verband met de leeftijd.

	1935	1939	1942	1943	1945	1947	1949	1951	1952	1953	1954
Mineurs jugés pendant l'année âgés de moins de 10 ans. — <i>Tijdens het jaar gevonnisse minderjarigen minder dan 10 jaar oud</i>	276 12 %	154 7,6 %	420 8,2 %	465 9,5 %	198 5,1 %	310 8,8 %	254 9,8 %	194 8,2 %	229 9,1 %	172 8 %	243 10,2 %
Mineurs jugés pendant l'année âgés de 10 à moins de 13 ans. — <i>Tijdens het jaar gevonnisse minderjarigen van 10 tot minder dan 13 jaar oud</i>	607 26,3 %	485 23,9 %	1.268 24,8 %	1.218 24,8 %	831 21,6 %	858 24,2 %	579 22,2 %	548 23 %	584 23,4 %	511 23,5 %	591 25 %
Mineurs jugés pendant l'année âgés de 13 à moins de 16 ans. — <i>Tijdens het jaar gevonnisse minderjarigen van 13 tot minder dan 16 jaar oud</i>	1.245 54 %	1.088 53,6 %	2.794 54,7 %	2.583 52,6 %	2.238 58,1 %	1.697 48 %	1.357 52 %	1.251 52,8 %	1.261 50,5 %	1.126 51,9 %	1.167 49 %
Mineurs jugés pendant l'année âgés de 16 à moins de 18 ans. — <i>Tijdens het jaar gevonnisse minderjarigen van 16 tot minder dan 18 jaar oud</i>	178 7,7 %	302 14,9 %	628 12,3 %	642 13,1 %	585 15,2 %	672 19 %	415 16 %	377 16 %	425 17 %	363 16,6 %	378 15,8 %
Total. — <i>Totaal</i>	2.306	2.029	5.110	4.908	3.852	3.537	2.605	2.370	2.499	2.172	2.379

Résultats des poursuites en rapport avec les faits commis. | Uitslagen van de vervolgingen in verband met het gepleegde feit.

	1935	1939	1942	1943	1945	1947	1949	1951	1952	1953	1954
Mineurs jugés pendant l'année du chef de. — <i>Minderjarigen tijdens het jaar gevonnist ter zake van :</i>											
Vagabondage ou mendicité. — <i>Landloperij of bedelarij . . .</i>	170 7,4 %	127 6,2 %	339 6,6 %	378 7,7 %	184 4,7 %	230 6,5 %	118 4,5 %	91 3,7 %	113 4,5 %	127 5,8 %	119 5 %
Inconduite ou indiscipline (plainte des parents). — <i>Wangedrag of wederspannigheid (klacht der ouders)</i>	339 14,7 %	528 26 %	1.212 23,8 %	1.183 24,1 %	1.446 37,6 %	1.113 31,5 %	619 23,8 %	528 26,5 %	601 24 %	510 23,6 %	589 25 %
Prostitution ou débauche, jeux, occupations ou trafics dangereux pour la moralité. — <i>Prostitutie of ontucht, spel, bezigheden of handelingen die een gevaar voor de zedelijkheid zijn</i>	99 4,3 %	125 6,2 %	125 2,4 %	115 2,3 %	72 1,9 %	99 2,6 %	53 2 %	40 1,7 %	132 5,3 %	124 5,7 %	125 5,2 %
Faits qualifiés infractions contre l'autorité. — <i>Feiten welke als misdrijven omschreven zijn tegen het gezag</i>	12 0,5 %	5 0,2 %	18 0,3 %	28 0,6 %	13 0,3 %	25 0,7 %	17 0,6 %	7 0,3 %	1 —	1 —	2 —
Contre les mœurs. — <i>Feiten tegen de goede zeden</i>	241 10,45 %	255 12,6 %	164 3,2 %	148 3 %	109 2,9 %	225 6,4 %	473 18,2 %	389 16,4 %	345 14 %	406 18,7 %	325 13,6 %
Contre les personnes. — <i>Feiten tegen personen</i>	238 10,8 %	143 7,1 %	161 3,2 %	195 4 %	118 3 %	115 3,2 %	146 5,6 %	123 5,2 %	112 4,5 %	148 6,8 %	148 6,2 %
Incendies, destructions, dégradations. — <i>Brandstichting, vernieling, beschadiging . . .</i>	144 6,2 %	60 3 %	122 2,4 %	182 3,7 %	99 2,5 %	123 3,5 %	93 3,6 %	57 2,4 %	78 3,1 %	43 2 %	103 4,3 %
Vols. — <i>Diefstal</i>	920 39,9 %	667 32,9 %	2.627 51,4 %	2.288 46,6 %	1.643 42,7 %	1.323 37,4 %	827 31,8 %	963 40,6 %	951 38 %	675 31,1 %	832 35 %
Escroqueries, abus de confiance. — <i>Oplichting, misbruik van vertrouwen</i>	14 0,6 %	11 0,5 %	45 0,9 %	47 1 %	7 0,1 %	19 0,5 %	14 0,5 %	3 0,1 %	4 0,8 %	4 0,2 %	8 0,3 %
Autres faits qualifiés infractions. — <i>Andere feiten welke als misdrijf omschreven zijn</i>	96 4,2 %	69 3,4 %	146 2,8 %	132 2,7 %	97 2,6 %	37 1 %	73 2,8 %	55 2,3 %	44 1,8 %	18 0,8 %	23 1 %
Absentéisme scolaire. — <i>Schoolverzuim</i>	33 1,4 %	39 1,9 %	151 3 %	212 4,3 %	64 1,7 %	237 6,7 %	172 6,6 %	114 4,8 %	118 4,6 %	116 5,3 %	105 4,4 %
Total. — <i>Totaal</i>	2.306	2.029	5.110	4.903	3.852	3.537	2.605	2.370	2.499	2.172	2.379
Nombre de décisions modificatives. — <i>Aantal beschikkingen tot wijziging</i>	2.213	2.680	3.682	4.390	3.984	4.493	4.098	3.801	3.551	3.048	3.098

Nombre de mineurs placés dans les différents régimes
au 31 décembre, en vertu du chapitre II.

Aantal minderjarigen in de verschillende regimes
geplaatst op 31 December op grond van hoofdstuk II.

	1935	1939	1942	1943	1945	1947	1949	1951	1952	1953	1954
Mineurs en liberté surveillée. — <i>Minderjarigen in vrijheid onder toezicht</i>	8.798	9.929	14.147	16.166	17.469	17.998	15.113	12.545	11.646	10.602	10.263
Mineurs placés chez un particu- lier. — <i>Minderjarigen uitbe- steed bij een privaat persoon.</i>	511	436	553	809	930	1.163	900	752	745	680	611
Mineurs placés dans une institu- tion privée d'éducation. — <i>Minderjarigen geplaatst in een private opvoedingsinstelling .</i>	857	989	1.286	1.358	1.506	1.504	1.496	1.378	1.455	1.502	1.500
Mineurs placés dans un établis- sment spécial privé. — <i>Min- derjarigen geplaatst in een bij- zonder privaat gesticht . .</i>	425	419	383	557	463	481	547	373	289	256	247
Mineurs placés dans un établis- sment d'éducation de l'Etat. — <i>Minderjarigen geplaatst in een Rijksopvoedingsgesticht .</i>	471	451	822	856	973	940	887	701	709	639	596
Mineurs placés dans un établis- sment spécial de l'Etat. — <i>Minderjarigen geplaatst in een bijzonder Rijksgesticht . .</i>	294	343	415	243	518	240	150	288	356	285	223
Total. — Totaal. .	11.356	12.567	17.706	19.989	21.859	22.326	19.093	16.037	15.100	13.964	13.440
Mineurs. — Minderjarigen :											
Placés sans frais. — <i>Geplaatst zonder kosten</i>	557	488	604	861	973	1.215	951	802	778	719	648
Internés pendant trois ans au moins dans les établissements d'éducation de l'Etat. — <i>Ge- ïnterneerd gedurende ten minste drie jaar in de Rijksopvoedings- gestichten</i>	11,3 %	11,9 %	1,9 %	2,2 %	7,5 %	4,8 %	8,8 %	8,6 %	12,8 %	8,45 %	6,3 %
Réintégrés dans les établisse- ments d'éducation de l'Etat après placement ou liberté surveillée. — <i>Wedergeïnter- neerd in de Rijksopvoedings- gestichten na plaatsing of na vrijheid onder toezicht. . .</i>	10 %	11,9 %	20,1 %	16,2 %	20,3 %	19,3 %	16,3 %	14,6 %	13,3 %	18 %	14,2 %

	1935		1939		1942		1943		1945		1947		1949		1951		1952		1953		1954	
	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.
Nombre de mineurs observés. — Aantal waargenomen minderjarigen	317	138	411	140	740	200	533	535	602	553	590	446	428	333	370	312	400	187	502	194	442	164
Alcoolisme des parents. — Drankzucht bij de ouders	18,9%	52%	26,3%	43%	23,4%	36%	11,8%	23,2%	7,24%	20,5%	25,7%	7,7%	17,2%	14%	10,8%	24,3%	7%	22,4%	12,9%	14,4%	13,5%	19,1%
Irrégularités psychiques des parents. — Psychische stoornissen bij de ouders	12,3%	17%	24,6%	24%	25,6%	22%	13%	13,7%	8,62%	13,9%	6,2%	3,6%	9,5%	13,3%	10,2%	13,9%	6,7%	16%	10,7%	13,9%	14,2%	19,4%
Inconduite ou condamnation des parents. — Wangedrag of veroordeling van de ouders	22,4%	61%	44%	56%	44,7%	58%	31%	39,1%	29,9%	47,4%	31,8%	12,1%	9,1%	21,3%	40,5%	36,2%	24,7%	60,4%	29%	59,7%	30,9%	52,5%
Milieux familiaux désorganisés. — Ontwrichte huiselijke kring	56,5%	33%	76,8%	58%	85,5%	61%	80%	69,6%	65,2%	70,2%	76,7%	22,9%	74,0%	27,8%	73,7%	45,3%	80%	63,1%	48,2%	68,5%	71,2%	53,5%
Irrégularités psychiques des mineurs. — Psychische stoornissen bij de minderjarigen	33,7%	25%	52,1%	29%	50%	31%	29,2%	36,6%	31%	36,6%	80,1%	8,3%	35,7%	22,5%	49,1%	17,5%	18%	31,5%	44,4%	14,9%	62,4%	19%
Influence corruptrice de la rue. — Verderfelijke invloed van de straat	46,4%	72%	65%	61%	67,5%	86%	49,3%	74,5%	58,9%	45,7%	60,5%	19,8%	58,4%	23,3%	53,5%	34%	68,7%	48,1%	67,7%	58,2%	69%	58,4%
Influence corruptrice des lectures licencieuses. — Verderfelijke invloed van zedeloze lectuur	9,8%	4%	11,4%	7%	11%	4%	9,3%	26,7%	7,4%	17,7%	12,8%	4,14%	2,10%	7,06%	4,32%	7,3%	3%	0,5%	5,57%	1%	4,75%	21,2%

	1935		1939		1942		1943		1945		1947		1949		1951		1952		1953		1954	
	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.	garç. jong.	filles meisj.
Influence du cinéma. — <i>Invloed van de bioscoop</i>	19,8%	31%	21,2%	10%	13%	11%	10,6%	37%	9,7%	33,5%	16,7%	17,1%	10,0%	18%	13,2%	25,5%	8%	2,6%	13,1%	9,7%	11,5%	32,5%
Influence des dancing. — <i>Invloed van de danszalen</i>	7,3%	29%	20,7%	24%	20,2%	8%	5,75%	40,5%	1,28%	40,7%	2,88%	11,5%	2,8%	18,1%	6,48%	23,3%	3,75%	18,1%	8,56%	18,5%	7,46%	32,7%
Corruption systématique par la famille et par le milieu proche. — <i>Stelselmatic bederf door het huisgezin en de onmiddellijke omgeving</i>	4,6%	9%	16,1%	14%	13,8%	8%	16,2%	15,9%	14,4%	17,7%	48,4%	13,1%	76,1%	15,5%	5,94%	26,2%	4,5%	15,5%	18,9%	8,7%	7,01%	23%
Brutalité ou terrorisme. — <i>Ruwe bejegening of vreesaanjaging</i>	3,8%	3%	5,8%	8%	4,5%	0%	3,3%	3,9%	2,21%	7,64%	4,94%	3,56%	3,27%	8,2%	2,16%	8,7%	6,25%	8%	4,78%	2,5%	5,65%	10,1%

N.-B. — Il est à remarquer que, le plus souvent, plusieurs facteurs de délinquance ont influencé le même sujet. — *Er dient aangestipt dat in de meeste gevallen eenzelfde minderjarige de invloed onderging van meerdere factoren van misdadigheid.*

Résultats.

Uitslagen.

	1935	1939	1942	1943	1945	1947	1949	1951	1952	1953	1954
N'ayant encouru aucune condamnation endéans les dix ans après la majorité (cinq ans jusque 1943). — <i>Generlei veroordeling gedurende tien jaar na de meerderjarigheid (vijf jaar tot 1943)</i>	77,4%	76,4%	78,3%	76,3%	59,7%	60,9%	57,9%	59,5%	57,2%	57,2%	62,7%
Idem, sans tenir compte des condamnations de simple police — <i>Idem, zonder rekening te houden met de politieveroordelingen</i>	83,4%	84,5%	82%	79,8%	68%	65,3%	62,9%	64,5%	63,2%	60%	67,7%

ANNEXE 2.

Vingt années d'application de la loi de défense sociale belge du 9 avril 1930 (anormaux).

BIJLAGE 2.

Twintig jaar toepassing van de Belgische wet op het sociaal verweer van 9 April 1930 (abnormalen).

Années. — Jaren	Internements. — Interneringen			Libérations. — Invrijheidstelling.			Réinternements. — Wederinterneren.		
	Hommes	Femmes	Total	Défin.	A l'essai	Total	Révocat.	Prolongat.	Total
	Mannen	Vrouwen	Totaal	Defin.	Op proef	Totaal	Intrekking	Verlenging	Totaal
1931	431	47	478	—	47	47	1	—	1
1932	325	45	370	7	170	177	37	—	37
1933	430	21	451	16	193	209	40	—	40
1934	407	27	434	19	222	241	70	—	70
1935	340	25	365	25	260	285	104	5	109
1936	400	30	430	64	315	379	106	17	123
1937	414	37	451	45	329	374	142	21	163
1938	404	36	440	58	302	360	104	19	123
1939	436	32	468	25	333	358	86	19	105
1940	293	20	313	301	169	470	41	7	48
1941	378	19	397	126	241	367	70	9	79
1942	277	28	305	15	243	258	34	6	40
1943	246	38	284	8	300	308	51	7	58
1944	193	30	223	137	133	270	41	2	43
1945	231	30	261	125	147	272	30	4	34
1946	422	40	462	55	149	204	24	5	29
1947	442	24	466	53	188	241	47	4	51
1948	424	41	465	68	172	240	47	4	51
1949	446	26	472	72	167	239	63	2	65
1950	386	37	423	39	136	175	39	6	45
Totaux. — Totalen	7325	633	7958	1258	4216	5474	1177	137	1314

ANNEXE 3.

Comparaison entre le nombre de condamnés et le nombre d'internés pour l'année 1950.

BIJLAGE 3.

Vergelijking tussen het aantal veroordeelden en het aantal geïnterneerden voor het jaar 1950.

Internés (article 7) — Geïnterneerden (artikel 7) A	Condamnés à une peine criminelle ou correctionnelle (y compris les amendes) Veroordeelden tot een criminele of correctionele straf (met inbegrip van de boeten) B	Condamnés à une peine criminelle ou à un emprisonnement correctionnel sans sursis — Veroordeelden tot een criminele straf of een correctionele gevangenisstraf zonder uitstel C
392	25.101	9.534

POURCENTAGES. — PERCENTAGES

entre A et B
—
tussen A en B
1,50 %

entre A et C
—
tussen A en C
3,95 %

entre A et B
—
tussen A en B
98,50 %

entre A et C
—
tussen A en C
96,05 %

ANNEXE 4.

Comparaison entre condamnés et internés pour les années 1934 et 1950 d'après la nature de l'infraction.

BIJLAGE 4.

Vergelijking tussen veroordeelden en geïnterneerden voor de jaren 1939 en 1950 volgens de aard van het misdrijf.

ANNEE 1939. — JAAR 1939

	Condamnés. — <i>Veroordeelden</i>		Internés. — <i>Geïnterneerden</i>	
Crimes contre la vie et l'intégrité corporelle. — <i>Misdaden tegen het leven en de lichamelijke integriteit</i>	19	0,19 %	52	11,11 %
Infanticides et avortements. — <i>Kindermoorden en vruchtafdrijvingen</i>	68	0,70 %	4	0,85 %
Délits contre l'intégrité corporelle. — <i>Misdrijven tegen de lichamelijke integriteit</i>	1.295	13,40 %	39	8,33 %
Crimes et délits contre les mœurs. — <i>Misdaden en misdrijven tegen de zeden</i>	1.036	10,77 %	150	32,05 %
Crimes et délits contre les biens. — <i>Misdaden en misdrijven tegen de goederen</i>	4.672	48,49 %	174	37,17 %
Incendies volontaires. — <i>Brandstichtingen</i>	16	0,17 %	9	1,92 %
Autres crimes et délits. — <i>Andere misdaden en misdrijven</i>	2.507	26,28 %	40	19,57 %
Totaux. — <i>Totalen</i>	9.613	100 %	468	100 %

ANNEE 1950. — JAAR 1950

	Condamnés. — <i>Veroordeelden</i>		Internés. — <i>Geïnterneerden</i>	
Crimes contre la vie et l'intégrité corporelle. — <i>Misdaden tegen het leven en de lichamelijke integriteit</i>	67	0,63 %	19	4,49 %
Infanticides et avortements. — <i>Kindermoorden en vruchtafdrijvingen</i>	72	0,67 %	—	—
Délits contre l'intégrité corporelle. — <i>Misdaden tegen de lichamelijke integriteit</i>	2.032	19,11 %	21	4,96 %
Crimes et délits contre les mœurs. — <i>Misdaden en misdrijven tegen de zeden</i>	1.347	12,67 %	141	33,33 %
Crimes et délits contre les biens. — <i>Misdaden en misdrijven tegen de goederen</i>	4.673	43,96 %	161	38,06 %
Incendies volontaires. — <i>Brandstichtingen</i>	14	0,13 %	13	3,07 %
Autres crimes et délits. — <i>Andere misdaden en misdrijven</i>	2.425	22,83 %	37	8,74 %
Sans renseignements. — <i>Zonder inlichtingen</i>	—	—	31	7,35 %
Totaux. — <i>Totalen</i>	10.630	100 %	423	100 %

ANNEXE 5.

Vingt années d'application de la loi de défense sociale belge du 9 avril 1930 (anormaux).

Répartition des internés selon la nature de l'infraction commise.

BIJLAGE 5.

Twintig jaar toepassing van de Belgische wet op het sociaal verweer van 9 April 1930 (abnormalen).

Indeling van de geïnterneerden volgens de aard van het gepleegde misdrijf.

	Hommes — Mannen	Femmes — Vrouwen	Totaux — Totaal
Crimes contre la vie et l'intégrité corporelle. — <i>Misdaden tegen het leven en de lichamelijke integriteit</i>	436	93	529
Infanticides et avortements. — <i>Kindermoorden en vruchtaf-drijvingen</i>	10	32	42
Délits contre l'intégrité corporelle. — <i>Misdrijven tegen de licha-melijke integriteit</i>	496	54	550
Crimes et délits contre les mœurs. — <i>Misdaden en misdrijven tegen de zeden</i>	2.048	102	2.150
Crimes et délits contre les biens. — <i>Misdaden en misdrijven tegen de goederen</i>	2.492	234	2.726
Incendies volontaires. — <i>Brandstichtingen</i>	130	12	142
Autres crimes et délits. — <i>Andere misdaden en misdrijven</i>	695	59	754
Sans renseignements. — <i>Zonder inlichtingen</i>	1.018	17	1.065
Totaux. — <i>Totaal</i>	7.325	633	7.958

POURCENTAGE. — PERCENTAGE

	Hommes — Mannen	Femmes — Vrouwen	Totaux — Totaal
Crimes contre la vie et l'intégrité corporelle. — <i>Misdaden tegen het leven en de lichamelijke integriteit</i>	6,91 %	15,87 %	7,52 %
Infanticides et avortements. — <i>Kindermoorden en vruchtaf-drijvingen</i>	0,15 %	5,46 %	0,60 %
Délits contre l'intégrité corporelle. — <i>Misdrijven tegen de licha-melijke integriteit</i>	7,86 %	9,21 %	7,96 %
Crimes et délits contre les mœurs. — <i>Misdaden en misdrijven tegen de zeden</i>	32,48 %	17,23 %	32,18 %
Crimes et délits contre les biens. — <i>Misdaden en misdrijven tegen de goederen</i>	41,09 %	39,93 %	39,40 %
Incendies volontaires. — <i>Brandstichtingen</i>	2,06 %	2,04 %	2,05 %
Autres crimes et délits. — <i>Andere misdaden en misdrijven</i>	11,19 %	8,02 %	10,93 %

N.-B. — Ces pourcentages sont calculés en tenant compte uniquement des cas pour lesquels on possède des renseignements, soit pour les hommes sur 6.307 cas, pour les femmes sur 586 cas et au total sur 6.893 cas. — *Die percentages werden berekend uitsluitend met inachtneming van de gevallen waarover inlichtingen voorhanden zijn, d.i. voor de mannen over 6.307 gevallen, voor de vrouwen over 586 gevallen en in totaal over 6.893 gevallen.*

ANNEXE 6.

BIJLAGE 6.

Application de la loi de défense sociale durant
les années 1951, 1952 et 1953.

Toepassing van de wet op het sociaal verweer
gedurende de jaren 1951, 1952 en 1953.

NATURE DE L'INFRACTION <i>AARD VAN HET MISDRIJF</i>	1951			1952			1953			Totaux. — <i>Totalen</i>		
	H	F	E	H	F	E	H	F	E	H	F	E
Crimes contre la vie et l'intégrité corporelle. — <i>Misdaden tegen het leven en de lichamelijke integriteit</i>	16	4	20	18	4	22	16	—	16	50	8	58
Infanticides-avortements. — <i>Kindermoorden en vruchtafdrivingen</i>	1	—	1	—	4	4	3	—	3	4	4	8
Délits contre l'intégrité corporelle. — <i>Misdrijven tegen de lichamelijke integriteit</i>	28	—	28	22	4	26	18	2	20	68	6	74
Crimes et délits contre les mœurs. — <i>Misdaden en misdrijven tegen de zeden</i>	182	7	189	150	8	158	102	11	113	434	26	460
Crimes et délits contre les biens. — <i>Misdaden en misdrijven tegen de goederen</i>	155	12	167	180	10	190	171	17	188	506	39	545
Incendies volontaires. — <i>Brandstichtingen</i>	16	2	18	16	4	20	6	3	9	38	9	47
Autres crimes et délits. — <i>Andere misdaden en misdrijven</i>	29	4	33	28	3	31	32	2	34	89	9	98
Sans renseignements. — <i>Zonder inlichtingen</i>	25	—	25	21	—	21	26	—	26	72	—	72
Totaux. — <i>Totalen</i>	452	29	481	435	37	472	374	35	409	1.261	101	1.362

ANNÉES <i>JAREN</i>	Libérations définitives <i>Definitieve invrijheidstellingen</i>	Libérations à l'essai <i>Invrijheidstellingen op proef</i>	Révocations <i>Intrekkingen</i>	Prolongations <i>Verlengingen</i>
1951	24	118	32	8
1952	25	80	38	12
1953	27	105	41	8
	86	303	111	28